

SỐ 185 — NAM THU NAM

THU SAU 1er MAI 1936

MỖI TỜ
16 xu

GIA BẢN
7 xu

nhà báo phong

xã hội và văn hóa

ĐƯỜI MẮT NHÀ DU LỊCH CHARLOT

Khoác

NGƯỜI HƯỚNG DẪN — Ông Lý làng này vừa mới chết, mọi người đương kéo đến ăn đãng nhà.
CHARLOT (sững sốt) — Họ ăn thịt người à ?

TUAN BAO XA HOI
VĂN CHƯƠNG TRÀO PHỦNG
SO IN NHIỀU
NHẤT CÁC BAO
O TRONG NUOC
TU LUC VĂN ĐOAN

KỲ NÀY CÓ PHỤ BẢN
CỦA HỌA SĨ NGUYỄN GIA TRÍ
VỀ MỘT CẢNH TRONG TRUYỆN « SÔNG »

TỪ NHỎ ĐẾN LỚN

SỐ NÀY BẮT ĐẦU ĐĂNG "SỐNG"

VIỆC LÀNG

O làng Lộc-chù, tỉnh Kiến-an, mới xảy ra một vụ án mạng. Vì thù hay vì tình? Không, vì ông thầu khoán làng đó.

Nguyên làng Lộc-chù vẫn có ông chánh Y giữ chức tiền chỉ và hàng năm ra đứng chiếu đọc tết thần. Năm nay, vì ông ta có đại tang, nên dân phải chọn một người khác thay: dân bên cù viễn đội Chu là người có phầm hàm và lại khao vọng đủ tục lệ làng. Ông thần chắc là bằng lòng lắm. Ông thần bằng lòng, nhưng ông lý không bằng lòng. Ông lý cũng có phầm hàm, cũng có khao vọng, lại không được cử vào chức mạnh bá, nên căm hờn lắm. Hôm dân sắp sửa áo thụug xanh vào tế và thần sắp sửa ngực ra chén sỏi thịt, thì lý trưởng lên tiếng hạch. Y hạch đội Chu không đủ lệ không được tế thần, tuy ông thần lúc đó lẩn dẩn mắt. Không đủ lệ, vì ai làm chủ tế lần thứ nhất cũng phải có 100 chiếc bánh giầy và 30 cân thịt để kính thần và trình dân. Đội Chu cãi lại. Đàn em có nhiều người về phê lý trưởng... vì có hy vọng ăn bánh giầy. Nhưng đang đấu khẩu kịch liệt, hai bên đương văng ra những tiếng nhã độ của bọn ông Lê-tràng-Kiều, thì đội Chu vó được con dao chém bồ vào đầu lý trưởng.

Ấy thế là tan cuộc. Đội Chu và lý trưởng đều không được đứng chủ tế, còn ông thần hôm đó phải một bữa đói.

Được tin này, các nhà thủ cựu lấy làm hả dạ lắm. Là vì nước Nam ta còn vô số người chịu hy sinh có những tục lệ tốt đẹp ở thôn quê cho chiếc bánh giầy, cho vài cân thịt... nhất là đương lúc ở những nơi khác, người ta hy sinh cho những chủ nghĩa lớn lao, những tư tưởng cao siêu. Nhưng lớn lao mà làm gì, cao siêu mà làm gì, miễn sói thịt còn, bánh giầy còn là nước Nam vẫn còn là nước Nam.

HỘI NGHỊ BÀN TRÒN

HOÀI NGHỊ hải quân đã họp xong. Mục đích của hội nghị là hạn chế chiến cụ của thủy binh các nước.

Chỉ có mấy nước họp nhau lại thì nước Nhật đã bỏ ra về, nhất định nếu hải quân mình không được ngang hàng với Anh, Mỹ, Ý thì không ký. Irlande cũng vậy mà Nam phi châu cũng vậy.

MỘT CUỘC THI CÓ TÍNH CÁCH VĂN CHƯƠNG

THI TÌM CHỦ

Bắt đầu từ số sau, ở trong truyện *Sống* (và ít nữa ở trong truyện *Những ngày vui*) mỗi kỳ sẽ bỏ sót một chữ và thay bằng một cái gạch đen. Các bạn sẽ tìm chữ đó và ghi lấy, đợi khi hết hạn thì sẽ biên theo thứ tự rồi gửi về nhà báo — Tác giả hai truyện đó vì nhà báo đã cam đoan giữ kín không dễ một người nào biết.

100 \$ giải thưởng

(bằng tiền mặt, báo, sách và các thứ quà khác)

Những nước còn lại bàn với nhau: Ai muốn đóng bao nhiêu tàu chiến cũng được, miễn là cứ đầu năm phải cho các nước khác biết trong năm mình sẽ đóng bao nhiêu. Còn về mặt tầu ngầm, thì không thấy ai nói gì cả.

Vì kết quả tốt đẹp như thế, nên đại biểu các nước có mặt ở hội nghị, chia tay nhau một cách vui vẻ lắm. Họ đã đạt được mục đích, là: Không hạn chế chiến cụ gì cả.

Nhưng, nếu vậy thì họp nhau lại làm gì thêm phiền: Ý chừng các ông đại biểu ở hội nghị có nhiều thời giờ rỗi quá.

HÒA-BÌNH, CÔNG LÝ

TÌNH thế Âu châu rối beng, các nhà ngoại giao càng gõ lại càng thêm rối. Hội Quốc liên còn đương ngủ trên việc chiến tranh Ý-Á, thì lại có việc Đức phạm vào điều ước Locarno, đem quân đến đóng ở biên giới Pháp-Bỉ. Bên Đông-Phi, tiếng súng nổ liên thanh, hoi ngạt bay ra trời tả, người chết như rạ: một nước độc lập sắp sửa hóa ra nô lệ. Cường quyền sắp sửa thắng công lý, theo nước Á; văn minh sắp sửa thắng giả man, theo nước Ý.

Trên con sông Rhin là con sông chia địa giới Pháp-Đức, đòn ải chồng chất như núi, súng ống, gươm, lưỡi lê sáng ngời như đợi lúc... trợ lực cho văn minh, cho công lý. Nhưng không biết văn minh, công lý của nước Pháp hay của nước Đức.

Gần đây, lại có tin nước Áo bắt toàn dân di lính, rồi mua gươm, súng, hoi ngạt... để phòng trợ lực cho công lý, cho văn minh...

Bên Á châu, Nhật vẫn đem quân sang Mãn-châu, tiến đến Mông-cố để đem văn minh tới nơi hiu quạnh ấy. Bên kia, Nga cũng đem quân tới Mông-cố để giữ vững lấy công lý, bảo hộ

cho người Mông-cố chống với Nhật.

Đâu đâu cũng thấy mùi thuốc súng cả: chỉ có các nhà buôn súng ống là soa tay thu lãi về... Ông Tú Xương mà còn sống chắc phải kêu:

*Phen này ông quyết đi buôn súng,
Đấu bán không la cũng đắt hàng*

LÀM RUỘNG

A I là nông phu, lực diền, ngày ngày cày sâu trong bùn lầy mà không đủ nuôi thân hãy xem bài báo này:

« Cần 4 người lực diền. Mỗi năm tiền công mỗi người 650 đồng, tiền ăn,

SAU CUỘC VẬN ĐỘNG NGÀY 2 MAI

Ông P. Quỳnh, nhà giữ kỷ lục về môn nhảy xa, vẫn còn được ôm « cúp ».

ở, nhà chủ chịu. Được ở trong những gian phòng rộng rãi, có nước máy, nóng, lạnh đủ cả, có điện, có buồng tắm, có nhà riêng. Mỗi người đều có phòng ăn, phòng ngủ và phòng tiếp khách riêng; có cả máy truyền thanh bằng vô tuyến-diện nữa. Công việc làm toàn bằng máy cả ».

Nhưng, hãy khoan, đó là một bài đăng trên mặt một tờ báo nước Denmark (Đan-mạch), chứ không phải ở bên nước ta.

Tuy làm lực diền bên nước Denmark sung sướng đến như vậy, mà bài đăng báo kia đã bốn tháng nay vẫn không ai thèm nhận. Chỉ tiếc nước ấy đối với nước ta hơi xa một tí.

Tú-Lý

PHONG RAO MỚI

BÚT SÁT CUỐI BÚT LÔNG

« Le mariage de la plume et du pinceau ».
« Đầu đẽ bài diễn thuyết của văn sĩ Nguyễn Tiến Lãng diễn tại trường Cao đẳng ngày 21-4-1936 »

Anh Sát mà lấy chị Lông,
Mỗi mạnh ai mách ? Tơ hồng ai
se ?

Khi xưa mới cưới nhau về,
Chồng yêu vồn vã, vợ e sương sùng.

Đông, tây buổi mới lật lùng.
Bởi chung ngôn ngữ bất đồng
chán nhau.

Sì-sò, anh nói lâu lâu,
Ngần ngại chị cứ lắc đầu rằng :
« không..! »

Dần dà ăn đụng ở chung,
Năm mươi năm le, Sát-Lông
miệt-mài.

Bây giờ bén tiếng quen hơi
Phụng loan như dã sánh đôi đẽ
huề.

Tới tuần mǎn nguyệt khai
huê
Để ra cu cậu Tắc-Kè eče đuôi.

Tú Mỡ

HẢI, SÂM KIỀN THẬN HOÀN

Chế toàn bằng Hải cầu thận, sâm cao-ly và các vị thuốc rất tốt, luyện theo một cách riêng, uống ít mà sức bồi rất chóng và rất mạnh.

CHUYÊN CHỮA

Dương hư, (liệt dương) phòng sự kém, tinh ít, khí loãng, mộng tình, di tinh, hoạt tinh, và đàn bà khí hư, bạch đái, bạch trọc, cùng những người lậu kinh niêm thành thận suy khí kém, sáng dậy ướt dính ở đầu quy, uống thuốc này sẽ khỏi hẳn, là một phương thuốc hay nhất chữa về thận giá 1\$ 1 hộp

KIM-HUNG DƯỢC PHÒNG

81 — ROUTE DE HUẾ (bên chợ Hôm) HANOI, -- 81

ĐẠI LÝ: Haiphong 62 Rue Paul Doumer — Namdinh 225 phố Hàng Giầy và 28 Rue Chapeaux — Đáp-cầu: 12 phố Chính — Sơn-tây: 8 Cửa hậu — Phả-lại: hiệu Vũn-Thanh — Hongay: 4 Rue Théâtre.

TRONG TUẦN LỄ TỬ TẾ

Muốn biết Phong Hóa ác hay tử tế

XIN ĐỢI XEM

PHONG HÓA PHÒNG VĂN CHARLOT

L.T.S. — Charlot đi du lịch hoàn cầu, nhân qua đây, Phong Hóa với phải người đến phỏng vấn ông. Nhận tiếp một người nhà báo, nhất là một nhà báo ở đây, Charlot thực đã tỏ ra lòng tử tế một cách đặc biệt. Có lẽ vì ông vừa cười ấy cùng với báo Phong Hóa là tờ báo cười, có nhiều chỗ tương đắc, hay có lẽ vì một lẽ bí mật gì khác cũng nên. Dẫu sao nhân dịp đặc biệt này, chúng tôi cũng hiến các bạn một bài phỏng vấn... đặc biệt.

CHARLOT — Nhà tranh với tấm lòng vàng,
Lòng quê anh chỉ mơ màng thế thôi.

CHARLOT tiếp tôi một cách rất nhã nhặn và niềm nở — tuy ông ta sợ nhất các nhà báo đến phỏng vấn. Có lẽ ông sẵn lòng tiếp tôi, vì biết tôi là đại biểu cho tờ báo vui ở Đông-duong chăng?

Sau khi giới thiệu tôi với cô Paulette Goddard, Charlot mời tôi ngồi, rồi cũng ngồi ở trước mặt. Charlot ở ngoài thật khác Charlot trong màn ảnh: tôi đã quen nhìn Charlot với bộ râu và cái mũ lệch, đến nỗi bây giờ ngồi trước mặt Charlot thật tôi hơi lấy làm lạ. Nhưng, cũng vẫn là một người, vẫn đôi mắt đen và sáng, vẫn cái nhìn xâu xa, nhiều ý nghĩa của anh « ma-cà-bông » trong phim « Ánh Sáng của thành phố ».

— Ông có thể cho tôi biết từ xưa tới nay ông đã bị người ta phỏng vấn bao nhiêu lần rồi?

Charlot mỉm cười:

— Nhiều lần lắm, không biết bao nhiêu nữa. Nhưng chắc cũng không kém một vạn lần, và thêm lần bày giờ nữa.

(Xem tiếp trang 8)

— ... là một vạn mốt! Như thế tôi hiểu tại sao ông ghét nhà báo chúng tôi lắm...

— Cái đó không hề gì.

— Ông đi du lịch sau khi quay xong phim « Thời Mới »?

— Phải.

— Chúng tôi chưa được xem phim ấy. Có phải trong phim đó, ông nói về máy móc không?

— Tôi muốn tả rõ cái cảnh đời máy móc bây giờ. Người làm nô-lệ cho máy, cũng làm những công việc như máy, rồi cũng hóa vô giá trị như máy vậy. Cái vai tôi đóng trong phim ấy là một anh chàng — cũng bình thường như tôi với ông đây — bị các máy móc và công việc trong nhà máy làm thành ngớ ngẩn... Bởi thế, đi đến chỗ nào anh ta cũng tưởng quanh mình toàn máy móc cả, rồi lúc nào anh ta cũng tưởng tượng soái cái đình ốc, là công việc của anh ta trong nhà máy.....

— Thế khi sang đến đây, ông còn tưởng-tưởng soái đình ốc nữa không?

— Có phải tôi đâu. Người trong phim kia mà. Tôi nói nốt: sau cùng anh ta trốn về nhà quê, gặp một cô gái quê ngày thơ và xinh đẹp....

Tôi ngắt lời:

— Là cô này có phải không? Thế thì ông sung sướng thật!

Cô Paulette hơi đỏ mặt vì lời khen tặng của tôi, mỉm cười.

Charlot nói tiếp:

— Và anh ta hiểu rằng chỉ một cái gia-dình êm đềm trong một căn nhà tranh mới chính là cái lạc thú ở đời...

— Ồ, thế thì ông còn đợi gì mà không sang ở quách bên tôi nữa. Cái gì chứ một căn nhà tranh êm đềm thì săn lầm. Lại săn nữa những cô gái quê cũng ngày thơ và đẹp đẽ, và chịu khó.

TRÚC LÂM,

QUAN TIỀN TỰ HỘI

KỊCH VUI MỘT HỘI BẰNG THƠ NHẠI CỦA KHÁI HƯNG

CÁC VAI:

Nàng Thơ
Huy Thông
Nguyễn Vỹ
Thái Can
Lưu Trọng Lư
Thế Lữ
Nhược Pháp

NÀNG THƠ:

Nhưng người là ai?

HUY THÔNG:

Ôi đón đau! ôi khổ thống! ôi bi ai!
Nàng Thơ nỡ vô tình không biết...
Không biết ta là bức đại hào kiệt,
Là người đã ca những khúc anh hùng ca
Mạnh liệt và vang động như hồi kèn xa
Của người thủy thủ trên chiếc tàu cưa
sóng biếc.

Và, Nàng Thơ nỡ vô tình không biết
Một bức thanh niên trí thức Annam
Và đẹp trai, và thông thái, và mồ màng,
Đã nhiều phen siêu lòng cô Tân Ngọc,
Và biết bao, ôi biết bao, các cô gái
khác.

NÀNG THƠ (ngâm nghĩa Huy Thông):

Ôi mỉa mai!

HUY THÔNG:

Nàng bảo ai?

NÀNG THƠ (trò một người ở dâng
xa đi đến):

Ta bảo người đương khoan thai nhẹ
buộc
Ở dâng kia.

HUY THÔNG (nhìn theo):

Anh chàng cặp mắt ngược
Nhìn trời...

NÀNG THƠ:

Một nhân vật trong làng thơ?
Về mặt mồ màng đáng diệu ngày thơ...

HUY THÔNG (nhận được Thế Lữ):

Ô, ngõ ai! Té ra chàng Thế Lữ

Tác giả « Mấy vần Thơ »...

NÀNG THƠ:

Một thi tử?

HUY THÔNG:

Rất xoàng, vì kém mảnh liệt cao siêu,
Vì chưa nồng nàn tha thiết biết yêu,

Nhất là vì anh chàng không bạo dạn

Viết rất nhiều... như ta đây chẳng hạn.

THẾ LỮ (như không để ý đến Nàng
Thơ và Huy Thông, vừa đi vừa ca):

Bên rừng tre, róc rách khúc ngọc tuyền.

Tay gió vàng sẽ nhẹ nhàng mơn trớn

Rặng lau già, làm réo rất điện đàn tiên,

Ôi àm nhạc cao siêu du dương sán lạn.

SÁCH LÁ MÃ

NU'A CHÙ'NG XUÂN

đã bán đến

NGHIN THỨ CHÍN

GÁNH HÀNG HOA

đã bán đến

NGHIN THỨ BẨY

sắp ra: ĐOẠN TUYỆT và HỒN BƯỚM MƠ TIẾN

Bức thư ngắn, gởi chung cho các liệt vị Thương gia Nam-kỳ:

Thưa các Ngài, nhà thuốc NAM-THIỀN-ĐƯỜNG Hanoi là một nhà thuốc nam ra đời đã lâu năm, to nhất và danh tiếng nhất xír Đông-pháp, chuyên môn khảo cứu các khoa y học thuốc nam iuốc bắc rất công phu, có thật tài, nghiên cứu chế tạo đủ hết các thứ thuốc cao, đan, hoàn, tán, bệnh nào có đủ thuốc ấy đã được đồng bào xa gần hoan nghênh tin dùng rất nhiều, vây sự công hiệu của các thứ thuốc thế nào, đã có những người dùng thuốc hiểu rõ, bản cục không cần phải khoe khoang, xưng thánh, xưng thần, nói hay nói khéo như mấy nhà thuốc khác. Muốn cho đồng bào Nam-kỳ và đầu đầu cũng dùng được thuốc NAM-THIỀN-ĐƯỜNG, cho nên bản cục muốn đặt một nhà Tổng-dai-lý (agent général) tại Saigon để thay mặt Tổng-cục mà đặt nhiều chi-diểm ở các tỉnh Nam-kỳ để bán các thứ thuốc của bản cục chế ra. Vậy ngài nào muốn làm xin cứ gởi thư cho nhà thuốc NAM-THIỀN-ĐƯỜNG, 46 rue des Phúc Kiến Hanoi mà thương lượng.

Hãy vì ta hoà nhịp « Mây văn thơ »
Mà ta vui đì hái tận Lạc-hồ.

NÀNG THO' :
« Mây văn thơ » hẳn vừa ngon vừa ngọt !
Ồ ! cùng nhau ăn đã rồi hãy hát.

THẾ LŨ (văn không trong thấy Nàng
Tho') :

Hồi cô cao váy kia ơi,
Im lìm sao chẳng trả lời lòng ta ?

NÀNG THO' (câu) :
Ô hay ! Ta có mặc váy đâu ?
(khóc, nguây nguây toan đi).

HUY THÔNG (chạy với lại bên Nàng
Tho') :

Vì đâu ?

Ai biết vì đâu
Mà, Nàng Tho ta cặp mắt đỏ ngầu.
Ôi Thế Lũ

Mà lòng ta thù bất tử
Đã làm cho người yêu lâ châ hai hàng
châu.

Ôi Nàng Tho, kia trông mây lang
thang
Mà, mây lang thang, gió phong trên
biển ngầu.

Rồi mây dừng, dừng bước trên non cao
Vâ...

NÀNG THO' :
Thôi, vừa chừ, kéo bài này dài quá
Không đủ chỗ đăng trên báo Phong hóa.

HUY THÔNG :

Và... xa xa ..

NÀNG THO' (đọc tiếp) :
Nghe văng vẳng tiếng loa xa ?
Đến lâm chữ loa, ca, xa, mà, và /

THÁI CAN (ung dung bước tới) :
Mỹ nhân kiều diêm của ta ơi,
Mắt biếc môi son tóc bỏ lơi,
Gót ngọc xin dừng bèn tục tử
Mà nghe than thở một đời lỗi.

Huy Thông, Thế Lũ cả hai chàng
Chữ nghĩa văn thơ đã rất xoàng,
Điền tích lại thêm mờ mịt mịt.
Vì chưng chẳng đọc được thơ Đường.

THẾ LŨ (cười, nhại) :
Nhưng ta lại đọc được thơ Đường.

NÀNG THO' :
Thôi chúng ta hãy tạm xếp văn chương
Mà cùng nhau ngắm cảnh đẹp mờ
màng...

Nhưng ôi kia ! ta bà chàng thi sĩ
Hình như Nguyễn Nhược Pháp và
Nguyễn Vỹ

Và anh chàng Lưu Trọng Lu
Tác giả những bài thơ mờ sương thu,
LƯU TRỌNG LU :

Vâng, ta thích mùa thu,
Vì mùa thu thôn thức
Làm lòng ta rạo rực.
Vì sương thu mịt mờ
Như một làn khói bạc.
Ta yêu tiếng sáo sắc
Của những lá thu khô
Rơi trong rừng lác đác

NHƯỢC PHÁP :

Ta nhẫn khẽ Nàng Tho
Đừng tin Lưu Trọng Lu.
Anh ta chỉ nói dối,
Chứ yêu gì mùa thu ?
Xin mọi người lắng tai
Nghe câu truyện khôi hài
Khôi hài mà rất thực.
(Ta chả dám nói sai).

Hôm đó qua hàng Hòm
Thấy anh ta lom khom
Bước vào hàng chả chó
Gọi dọn rượu om xòm.

Thực ta chẳng sở sỉn.
Truyện kia chàng đã biên
Vào trong cuốn tiểu thuyết
Mà ta quên mất tên.

NGUYỄN VĨ (hùng hổ thét lớn) :

Im ! một bọn văn sĩ xoàng ! xoàng
như thế một đàn muỗi !
Im ! một bọn văn sĩ tồi, văn sĩ không
tên không tuổi !

Im ! và các anh đi đi ! Im ! và các
anh dẫn ra !

Hãy nhường chỗ cho thơ mới,
nhường chỗ cho thơ Bạch Ngai !

Hồi Nàng Tho, xin lắng tai mà nghe
lời ta chúc tặng

Ta chưa hề thấy mỹ nhân nào có
một màu da trắng

Như nàng. Ta ngắm kỹ nàng chỉ trắc
mười tám tuổi thôi

Và nàng trẻ mãi, trẻ mãi, và nàng
còn sống đời đời.

NÀNG THO' :

Anh Thế Lũ,

THẾ LŨ. — Hồi cô cao váy kia ơi !

Làm ơn tim cái cưa. Đè ta thử
Cưa bớt chân...

NGUYỄN VĨ :

Ồ tàn ác ! Sao lại nô cưa chân ta ?

NÀNG THO' :

Không, ta chỉ cưa cưa câu thơ dài ra làm ba

Đoạn, cho rõ hiểu và rõ đọc, mà !

NGUYỄN VĨ (giọng van lơn) :

Nàng Tho

Đừng cưa !

Ta có

Vô số

Cách làm

Tho Nam-

Việt

Tuyệt

Hay.

Đây !

Nàng thử

Nghe thơ

Son-nê

Một chữ :

(ngâm)

Kẽ

Lê

Lôi

Thôi !

Tệ !

Lê

Roi.

Ôi !

Quả

Tim

Im.

Lá
Tôi
Bởi !

NÀNG THO' (phá lén cười) :

Tai !

NHƯỢC PHÁP :

Nhung mà hấy còn dài.

Ta có thể làm ngắn

Bằng nửa câu của hắn :

(ngâm) :

A

B

C

K

V

U

Q

T

NGUYỄN VĨ. — Ồ tàn ác. Sao lại nô cưa chân ta.

NÀNG THO' (lai cười) :

Hay ghê ! Hay ghê !

Nhưng thôi, xin chia tay ra về.

HUY THÔNG :

Hãy nghe bài anh hùng ca mãnh liệt.

LUU TRONG LU :

Hãy nghe bài mùa thu mờ mịt...

THÁI CAN :

Lắng tai nghe thử một bài thơ.

THẾ LŨ :

Tho ta sáng sủa, và ngày thơ.

NHƯỢC PHÁP :

Em tuy mới mười lăm

Tho tròn tua trắng răm.

NGUYỄN VĨ :

Tho của ta dài rắng rặc

Nhung mà có bể chửng chạc

Vì đếm đủ cả mười hai chân

Ai chê, ta cũng chẳng cần !

Nàng hấy nghe...

NÀNG THO' :

Trời !

(vùng bỗn chay, các thi sĩ cùng đuổi

theo và cùng gọi) :

Nàng ơi ! Nàng ơi !

Nàng Tho ơi !

NÀNG THO' :

(vùa chạy vùa quai cổ lại gắt)

Thôi !!!

HẠ MÂN

Khai Hu'ng

L.T. — Đở dang nào có say gi...

.. Đã tu... tu chót...

TẬP KIỀU

Đến kỳ sinh nở

MÃN NGUYỆT KHAI HOA
Các bà khi sinh nở dùng
Rượu-Chồi Hoa-kỳ soa nhất
quý.

— đỡ phải nằm than —
— không lo té thấp —
— gân cốt khỏe mạnh —
— di lại được ngay —
Buôn lãi nhiều, bán rất chạy
Nhiều tinh có Đại-lý rồi.

Phòng-tich « con chim » gia truyền ngũ đại

Ai muốn biết thuốc Phòng-Tich Con-Chim có
công lực đến thế nào, trước khi dùng thuốc
xin cứ đến các nhà Đại-lý hỏi sẽ biết
thuốc hay. Tỉnh nào cũng có Đại-
lý, nhiều quá không thể đăng
hết tên lên báo được.

VŨ ĐÌNH TÂN

Ân-tú kim-tiền 1926

178bis Đường Lạch-tray — Haiphong

Nghì mát Đô-son

ĐÔ-SƠN NÀO BẮNG
Vùa chảng, vùa mát, vùa
thơm lại rẻ tiền
Phản thuốc soa rôm CON-GÀ
Hộp to 125 grs. : Op10
Hộp bé 75 grs. : Op06
Buôn giá hạ, bán lãi nhiều
Đã nhiều tinh có Đại-lý.
nên buôn ngay, bán rất chạy

VUICUOI

Của N. Hưng, Ninh-bình.

1. Ý tú

Bố đương mắng con rằng chỉ hay lếu láo, vô ý tú và trong khi dạy bảo điều gì thời không lắng tai mà nghe.

Con cút đầu yên lặng và nét mặt dăm dăm, trông có ý tú lầm. Thinh linh nó kêu to lên rằng : « Kia, thày trông mà xem, thêm một con nữa là vừa đúng một trăm ».

Thì ra cậu bé đương đe ý đếm dân kiền chui vào khe tường.

2. Dấu đầu hở đuôi

Thằng nhỏ đánh bạc thua hết cả tiền chợ, đương tìm mưu tinh kế để nói đổi chủ. Một lát, chủ nhà về, không thấy nó mua gì cả, bèn hỏi rằng :

— Tao đưa tiền chợ cho mày, sao mày không mua gì à ?

— Thưa ông có, con mua ba cân thịt. Con băm nhổ thịt ra rồi đem sào hành mồ định nấu canh và hấp trứng. Ai ngờ lúc con đi vo gạo thì mèo ăn hết cả thịt.

Chú vội đem cân con mèo thì nặng vừa đúng ba cân, bèn hỏi :

— Nếu đây là con mèo thi thịt mày đe ở đâu, nếu đây là thịt thời con mèo trốn đi đâu ?

3. Kỳ phùng địch thủ

Này anh Ba q, ở sóm tôi có một người bắt tài : Anh ta nấp một chỗ rồi bắt chước tiếng chuột rúc rắc khéo đến nỗi bao nhiêu chuột trong nhà bò cả lại chỗ anh ta.

— Như thế cũng chưa lạ, ở thôn tôi có một anh hẽ lúc nào bắt chước tiếng gà gáy thì mặt trời mọc ngay.

4. Sát nhân

Con hỏi bố :

— Sát nhân là gì hở thày ?

— Là người hay giết.

— Thế là bác đồ tể phải không ?

— Không phải, là một người đã giết người khác.

— Thế là anh lính lúc ra trận mặc à ?

— Không, một người đã giết người khác trong lúc thái bình.

— Hay là một dao phủ ?

— Cũng không phải, là một người đến nhà người ta mà giết.

— À, à... con hiểu rồi, là những ông lang băm.

Của H. L. Toàn, Saigon

Thật vậy

— Bác có trông thấy thằng cha kia không ? Thông ngôn của tôi đấy.

— Bác chỉ nói khoác, bác làm loong-toong mà có mướn thông ngôn à ?

— Thật vậy, vô sở ông chủ muốn bảo gì tôi thì phải nhờ lão thông ngôn cho tôi hiểu.

NU CƯỜI NƯỚC NGOÀI

— Bác bớt cho tôi chút, một bộ quần áo mà nghìn quan thì đặt quá.

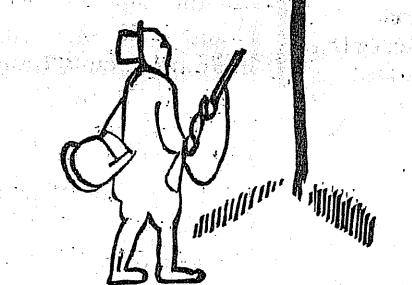
... Tám trăm quan đấy.

— Anh mặc cả làm gì, vì anh biết rằng không bao giờ anh trả tiền bác ta.

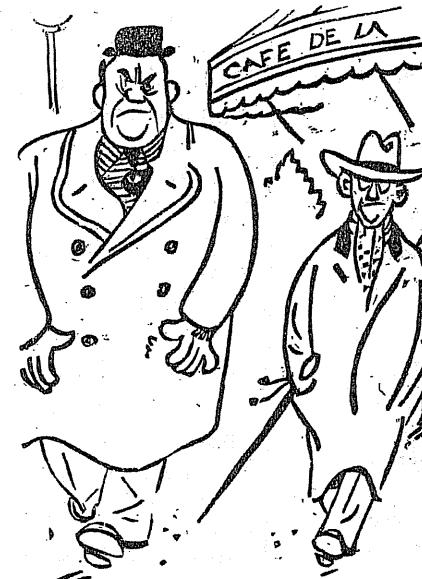
— Có gì đâu, bác ta từ tể lắm, tôi làm thế cốt để bác ta có mất thì chỉ mất ít thôi.

(CADET REVUE)

— Cái con chim kia vì nó nhỏ nên trông thường nó đậu cao, hay vì nó đậu cao nên trông nó nhỏ.

(DIMANCHE ILLUSTRE)

— Bác này, không biết cái thằng khốn nạn nào nó đã lấy nhầm mũ của tôi. Tôi mà vớ được thì tôi đã cho tan xác.

(RIC ET RAC)

ÔNG CHÚA MỌI — Cái kỷ niệm đau đớn nhất trong đời tôi là cái ngày ông Thống đốc ghim mề đay lên ngực tôi.

(DIMANCHE ILLUSTRE)

SÔM

TIẾNG HÓT CỦA CHIM HỌA MI

MỘT nhà bác vật học Đức, tên là Jean Mathieu Bechstein, chết năm 1881, nhớ tri kiễn nhấn dã tìm ra những điệu hót của chim họa mi như sau này :

Tiouou tiouou tiouou tiou,
Shpe tiou tolsoa,

Kououtio kououtio kououtio kououtio,

Tskous tskous tskous tskous,

Tsii tsii tsii tsii tsii tsii tsii tsii

Kouorror tiou tskoua pipits kouisi

Tso tso tso tso iso tso tso tso tso tso

tso tso issirhading

Tsi si si si si si si si si si

Tsorre tsorre tsorre tsorre tsorre

Tsatn tsatn tsatn tsatn tsatn tsatn

tsatn tsatn

Dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo

Kouioo trrrrrrrrtzt

Lu lu lui ly ly ly li li li

Kouio didi li loulyli

Ha gour gour kouia kouia kouia

kouia kouiat

Koui koui koui io io io io io io koui

La Lyle lolo didi io kouia

Higuai guai guay guai guai guai

guai kouior tsio tsio.

Chúng ta cũng thử chịu khó như Mathieu Bechstein, tập đọc các chữ trên thật nhanh xem có thành được tiếng chim họa mi không.

B. Q. lược dịch

TRẠNG NGỦ

CÔ Patricia Mac Guire, một mỹ nhân ở Chicago, hiện giờ là biểu hiệu một sự lạ độc nhất vô nhị đối với dân Mỹ: cô ngủ đã 6 năm nay, tuy rằng các y sĩ đã dùng hết cách để đánh thức cô dậy. Nhưng đó chỉ là một sự lạ đối với dân Mỹ mà thôi, vì ở Âu-châu, còn có những cô ngủ蝴蝶 hơn cô Patricia nhiều.

Cô Gésine M... bắt đầu ngủ từ hôm 22 tháng 11 năm 1886. Mãi đến ngày 13 tháng 11 năm 1903, vì tiếng mõ báo cháy quá ầm ĩ, cô mới tỉnh dậy. Cô đã ngủ giòng dã trong 17 năm. Nhưng theo lời bác sĩ Farez là người đã để tâm khảo cứu về vụ này, thời từ lúc hồi tỉnh lại, cô Gésine ngủ không được ngon nữa; chiều nào cô cũng phản ứng áy náy, sợ một giấc ngủ dài khác sẽ ám ảnh cô.

Buồng hơn cô Gésine một tí, là cô Marguerite Boyenval, người miền Aisne (Pháp), vì cô này đã ngủ suốt 20 năm trời. Tuy vậy, cô cũng chưa có thể gọi là trạng ngủ được, vì còn có cô Caroline Karlsdatter. Cô Caroline người Thụy-diển, bắt đầu ngủ từ năm 1891, hồi mới 13 tuổi. Tỉnh dậy năm 1923, cô đã nghiêm nhiên là một thiếu nữ 45 xuân xanh. Đáp lại câu hỏi của một nhà báo đến phỏng vấn cô về dịp ấy, cô đã nói: « Tôi lo kiêng sao được tắm chòng, sớm ngày nào hay ngày ấy ». Người ta có thể lấy làm lạ rằng: Sau khi chợt tỉnh một giấc ngủ 32 năm, cô kia có một bộ óc sáng suốt như thường và biết tiếc thi giờ cô đã bắt đắc dĩ dùng một cách quá vô vị.

HANOI BAO

Tuần-báo ra ngày thứ tư, giấy 32 trang (16 x 25) bìa in hai màu. Nhiều tranh, ảnh đẹp. Số nào cũng có hai tiêu-thuyết dài, bốn truyện ngắn, thời-sự phê-bình và văn thơ của các nhà văn mà các độc-giả đã từng quen tên biết tiếng.

Giá báo: mỗi số 0\$03, sáu tháng 0\$70, một năm 1\$30.

Thu và mandat mua báo gửi cho :

M. le Directeur du HANOI BAO

88, Route de Hué - HANOI

HỒNG - KHÊ DU'O'C PHÒNG

88 Route de Hué Hanoi (sáng lập tại Hanoi từ năm 1922)

Có lương-y xem mạch bốc thuốc chén, bán thuốc bào chế. Có trên 80 phương thuốc gia-truyền chế thành thuốc viên, thuốc bột, thuốc cao, thuốc nước, đóng hộp, đóng chai, hợp pháp vẹ sinh và rất kỹ-thuật, chữa đủ các bệnh người lớn, trẻ con. Có đại-lý và chi-diểm khắp cõi Đông-dương.

Các ngài có bệnh ở gần xin mời qua bộ lại, ở xa xin viết thư về kẽ bệnh, gửi thuốc theo cách lịnh-hóa giao-ngân.

Có sách thuốc nói rõ các căn-bệnh và công-dụng các thứ thuốc để biểu các qui-khách.

KHO ĐỒNG HỒ

È mùa thu, lúc Anh-hoàng ngự tại Balmoral, chính là lúc người ta đi kiểm sát các đồng hồ ở các cung điện. Tính ra, số đồng hồ ấy có đến 1.000 cái, để rải rác khắp nơi cho tiếng kêu khập hận đến tai các vua chúa. Riêng ở viện Windsor đã có 360 cái, kiều và chỗ đỗ đều có ghi trong hai quyển sổ lớn.

Lên đây những đồng hồ ấy, cho chạy nhanh hoặc chậm những lúc có đôi giờ là một việc mà nhiều người làm mới xuể. Lau chùi máy móc thì phải dùng đến một tốp 24 người làm trong hai tháng mới xong.

BƯU CHÍNH BẢO TÀNG VIỆN

BƯU chính bảo tàng viên, một công trình sáng tạo của ông thượng Mandel, sẽ nhắc cho ta biết đến lịch sử nhà bưu điện qua các thời đại một cách rất thán-tinh và rất ngoan-mục.

Viện ấy cho ta rõ số thư từ và người các nước viết cho nhau hằng năm là bao nhiêu...

Sau đây là bản thống kê số thư từ, tính riêng từng nước một, hằng năm của một người dân nước ấy:

Anh cát lợ 78 cái, Hoa-kỳ 67, Tân già ba 66, Thuỵ điển 59, Đức ý chí 55, Đan mạch 41, Áo 38, Hòa Lan 31, Bỉ 29, Pháp 26. Một người dân Ý, Y pha nho, Bồ đào hằng năm viết không hơn 20 cái.

Ở nước ta, các công tử và các tiểu thư có thể tự hào vì số thư minh viết trong một năm không đến nổi ít lăm. Riêng các ông lý Toét vẫn coi sự nhận được một cái thư như một việc tối quan-trọng, suối đời sống trong lũy tre xanh với nhau có nhẽ suốt đời không viết cái thư nào. Đó là một sự kém trống thấy.

Thái-hồng-Chi (thuật)

CẨM Ô

Xin việc làm

N. 124. — Trẻ tuổi, học lực thành chung, muốn tìm bạn phuơng xa nói truyền bằng thư về mọi sự « thương nghiệp, kỹ nghệ, văn chương... », Hồi M. Nguyễn-triều-Dương 39, Rue Gouttenègre, Lạng-sou.

N. 125. — 18 tuổi, đã học qua năm thứ ba lớp Thành chung, và đã làm « Correcteur » cho một vài tờ báo quốc ngữ. Muốn tìm một việc làm, hoặc giữ sở sách cho nhà buôn hay « Correcteur » cho một tờ báo quốc ngữ hoặc chữ Tây — Lrought chỉ cần đủ sống. Hỏi Tòa báo.

N. 126. — Trẻ tuổi, khỏe mạnh, nhanh nhẹn, chăm chỉ, trước đã làm cho một hãng ô tô, muốn tìm một việc làm, lương chỉ cốt đủ sống. Hỏi M. Ngọc Khánh, V. Lạc phô, phủ Thuận Thành, Bắc-ninh.

N. 127. — 18 tuổi, nhanh nhẹn, khỏe mạnh, có bằng C.E.P.F.I., muốn tìm một việc làm ở Hanoi, lương chỉ cần đủ sống. Hỏi M. Long, 8, Nguyễn Trãi, Hanoi.

— Cứ sực anh thi uống được mấy chai?
— Ấy cứ tùy đấy, để xem anh trả tiền hay tôi trả tiền đã!

(Tiếp theo)

MỘT độ, anh tui tinh không phàn nàn gì về trống nữa. Thì ra anh đã giao cho loong-toong một cái đồng hồ bảo cứ đến giờ thì đánh bộ, hẹn nếu chăm chỉ, mỗi tháng anh sẽ thưởng cho năm hào.

Một hôm ông đốc gọi anh ra khen ngợi:

— Ông đúng giờ lăm. Tôi khen ông! Anh túm tím cười.

Tan học, gọi loong-toong đến bảo:

— Anh đánh trống đúng giờ lăm. Được đấy! Nếu cứ được thế suốt năm thì tôi sẽ thưởng cho anh cái đồng hồ ấy. Đồng hồ Oméga, mua mới những 18 đồng kia đấy.

Anh loong-toong vui sướng nói:

— Con xin cảm ơn ông lớn.

Anh vui vẻ móc túi:

— Đây, thưởng cho năm hào đi uống rượu này.

— Bầm, con xin đi uống rượu thật say để cảm ơn ông lớn.

— Được!

Thế rồi, buổi chiều hôm ấy, anh loong-toong say khướt ngủ quên. Hai giờ... hai giờ năm phút... học trò hấy còn phải đứng ngoài cổng. Anh lò dò đến nơi, đã thấy ông đốc hai tay trống cạnh sườn đứng chờ. Ông khoanh tay,

rún vai, lạnh lùng nói :

— Ông đến sớm nhỉ! Ông thử xem đồng hồ mấy giờ rồi?

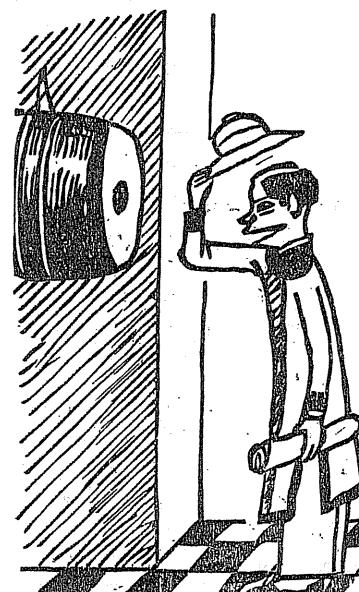
Thấy anh lúng túng, ông giờ đồng hồ lên tận mắt anh, rồi nói rắn từng tiếng :

— Mấy giờ rồi?

— Bầm, hai giờ năm...

— Đì đánh trống ngay rồi lên buồng giấy tôi bảo.

Anh ta mặt tái mét, chạy đi đánh trống, xong rồi lên đứng chờ ở buồng giấy. Ông đốc cầm ba-toong quay tít, mồm húyt còi, di qua trước mặt anh, không thèm nhìn tới. Anh rón rén lại gần xin lỗi. Ông đốc đậm bàn, quắc mắt lên nói :

— À, ông bảo năm phút không là mấy à? Ông cứ làm cái tính nhân ông sẽ rõ. Lớp ông 60 học trò, mỗi đứa mất 5 phút là 300 phút. Trường này bao nhiêu lớp, ông có biết không? 15 lớp, 300 lần 15 là... 4.500 phút, là... 75 giờ, là... 13 ngày học! Ông đã ăn cắp của học trò 13 ngày học, ông hiểu chưa?

Một lát, ông đốc lại nói :

— Ông chưa đủ tư cách giữ trống. Ông muốn nhàn? Được lầm! Tôi cho ông xuống dạy lớp tư ngay bây giờ thì nhàn chán. Thôi, ra.

Lúc về lớp đi qua cái trống, anh mỉm cười, bỏ mũ, cú rạp xuống chào mà nói rằng :

Tor lụa nội-hoa đủ các mẫu và các hạng để may y-phục phụ-nữ về mùa Xuân và mùa Hạ năm nay.

Có bán đủ các mặt hàng của hãng S. F. A. T. E. Namdinh dệt.

Mới về rất nhiều hàng tây hiệu A. G. B. ở Paris.

Mỗi thứ chỉ có hai áo vây xin kính mời các bạn phụ-nữ kíp đến xem mẫu tại hiệu

MAI ĐE

26 PHỐ HÀNG ĐƯỜNG

thì sẽ mua được hàng tốt và giá hạ.

— Thôi, từ giờ trở đi, tôi hết nợ bác! Xin chúc bác ở lại bình yên nhé!

PHƯƠNG PHÁP TRỰC TIẾP

Dạy học trò annam học chữ tây bằng cách gì?

Bằng cách « dịch nghĩa », là chữ nào dịch ra nghĩa chữ ấy, như café là cà phê, le café là nước cà phê, vache là bò cái, la vache là con bò cái, vân vân... Hay bằng cách « trực tiếp », nghĩa là không cắt nghĩa, muốn dạy chữ gì, cứ đem vật chỉ chữ ấy ra cho họ biết. Ví dụ dạy chữ café thì không cắt nghĩa gì cả, chỉ mang một nắm hột café dề lên bàn rồi chỉ vào mà nói :

— Voici le café (1).

Học trò đều nhắc lại như thế. Thầy giáo lại chỉ vào đống café mà hỏi :

— Qu'est ce que ceci ? (2)

Học trò đáp :

— Ceci est le café. (3)

Cứ hỏi, cứ đáp như thế, đến khi học trò nhắc đến thật đúng mới thôi.

Phương pháp nào cũng có người theo. Phái « trực tiếp » thì chê phương pháp dịch nghĩa là không tốt. Họ nói, nếu café là cà phê, le café là nước cà phê, père là cha, le père là người cha, chameau là lạc đà, le chameau là con lạc đà, thì chỉ có chữ « le » mà lại vừa nghĩa là nước, là người, là con ư? Vô lý! Vả lại, muốn viết một câu tiếng tây, lại phải nghĩ bằng tiếng ta, sau mới dịch ra tiếng tây, thì câu ấy cho có hay đi nữa, cũng chỉ là « tây nǚa mùa » thôi.

Phái « dịch nghĩa » lại cho phương pháp « trực tiếp » là lố lăng, vừa mất thì giờ, vừa khó dạy. Như muốn dạy chữ lampe thì cứ việc nói « la lampe » là cái đèn, việc cóc gì lại phải chỉ vào cái đèn mà nói « voici la lampe ». Điều nào hiểu thì chó, ngộ nó cho là cái bầu đèn, cái thông-phong đèn thì cấm nó ư? Khi dạy những chữ chỉ vật vô hình thì lấy gì làm khí-cụ?

Tôi cũng chưa phân biệt phái nào là phái. Nói đáng tội, tôi có ý thiên về phái dịch nghĩa. Nhưng mỗi khi nói đến cách dạy ấy, thì ông đốc lại nhúm vai, bĩu môi, bảo tôi rằng :

— Anh chỉ là một đồ ngốc!

Tôi cho có lẽ tôi là đồ ngốc thật và lỗi dạy trực tiếp có lợi cho học trò nhiều, vì ông đốc tất nói đúng hơn mình chứ! Không những ông đốc bảo tôi là đồ ngốc, ông còn cho tôi đến một lớp có ông giáo lão luyện dạy bằng cách trực tiếp để tôi học nữa.

(còn nǚa)

Song Thanh

1. Đài là cà phê, — 2. Cái này là cái gì?
3. Cái này là cà phê.

SỮA NESTLÉ
— Hiệu con chim —

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v.
Ở TRUNG - KỲ, BẮC - KỲ VÀ CAO - MAN

V NHAN

Ông cho tôi cái vé đi Bắc
Thưa cụ ba hào chín ạ!
Thôi, chỗ người an-nam với nhau,
ông lấy rẻ tôi mấy xu.

PHONG HÓA PHÒNG VĂN CHARLOT

(Tiếp theo trang 3)

Charlot mở to mắt nhìn tôi :

— Thế thì quý hóa quá !
— Mà trong nước không có máy móc,
không có nhà máy gì cả. Ông không
phải trốn máy nữa.
— Thế phải có những điều kiện gì
mới làm dân nước ông được ?
— À... trước hết phải đóng thuế...
Một khi ông làm cái bồn thận ấy rồi,
ông được coi ngang hàng như người
giàu có. Ông lại phải học lễ phép để
khi vào quan nữa. Mà chút nữa quên:
nếu ông ở làng thì ông phải đóng góp.

— Để làm gì ?
— Để được ngồi chiếu trên và lấy
phần sói thịt....

— Đóng góp để ăn ?

— Phải.

Charlot gật gù một lát rồi nói :

— Hay... hay lắm ! Thật là một ý
kiến mới lạ ông cho tôi. Về bên Mỹ,
tôi phải đem ra thực-hành trong phim
mới được.

Trong óc tôi vút nảy ra một ý kiến
làm quảng cáo cho nước nhà. Tôi vội
nói :

— Nếu ông cần ý kiến lạ thì bên tôi
nhiều lắm. Tôi sẽ nói cho ông nghe.
Ví dụ, ông có thấy ở nước nào đám
tang thì mồ bò ăn khao và thôi bài
kèn Madelon bao giờ không ? Chắc là
không. Ấy thế mà ở nước tôi có. Lại
còn các cụ lý quê khi đi đâu thì treo
đôi giày cần thận ở đầu ô, sợ nó mòn.
Giá lần sau ông cho anh Charlot deo
đôi giày trên đầu ô rồi nghênh ngang
ở thành phố Chicago thì có phải thú
không ?

Charlot nắc ra cười :

— Tôi cũng đồng ý với ông.

Phải dây, phải dây. Tôi sẽ làm. Còn
gi nữa không ?

— Còn nhiêu cái là lầm. Nhưng nói
ra không hết. Đề tôi sẽ tặng ông một
collection báo Phong Hóa.

— Cám ơn ông trước.

— Còn như cái vai « ma-cà-bông »
ông đóng, thi trong các thành phố tôi,
nhiều lầm, đẽm không xiết: có đến
hàng nghìn người, mà họ khô sô đòi
khát nhiều hơn nữa.

Cô Paulette ngán tôi nói :

— Tôi xin hỏi ông một câu. Từ khi
sang đây, tôi hằng thấy ở các vệ hè
thành phố, những ngày nắng, tùng
túm đàn bà, con gái ngồi. Một người
xõa tóc, còn một người bới tóc và
thỉnh thoảng đưa tay lên mồm. Họ làm
gi thế, thưa ông ?

— Họ... họ... ngồi phơi nắng !

— Phải, cái đó tôi biết rồi. Ở bên
Mỹ, chúng tôi cũng ra ngồi phơi nắng
luôn. Nhưng còn cái việc kia ?

— À..., ấy là họ bắt cháy cho nhau.

— Bắt cháy ! Trời ơi, họ lại ăn cháy
nữa à ?

— Ăn rồi nó cũng quen đi.

— Thế ông có ăn không ?

ST

Cô Paulette nhìn tôi như có ý ghê
tòm. Tôi phì cười :

— Không, tôi không ăn bao giờ.

Charlot, trong lúc ấy ngồi nghỉ ngơi,
bấy giờ vụt nói :

— Cô Paulette, cô lấy giấy biên đi.
Tôi vừa mới nghĩ được một sự hay
quá : lần sau, trong một cuốn phim,
tôi sẽ cho Charlot đứng xem hai người
đàn bà bắt cháy cho nhau, rồi....

Cô Paulette cả cười :

— Nhưng bên ta làm gì có ai bắt
cháy ?

— Không hề gì. Ta sẽ « lancer cette
mode » (1) chứ sao !

Xem chừng cuộc phỏng vấn đã khâ
lâu, tôi đứng dậy cáo từ :

(1) Đây Charlot dùng chữ Pháp — Lancer
cette mode là làm cho cái « mốt » bắt cháy
thịnh hành.

— Xin chúc cô và ông đi du lịch được
vui vẻ. Và mong rằng lúc đi ông còn
giữ được một cái kỷ niệm êm đềm
của nước tôi.

Charlot vội nói :

— Em đẽm, em đẽm lắm. Nếu tôi
dùng được cái ý kiến gì hay của ông,
thì thật cuộc du lịch của tôi ở đây
không phải là vô vị.

Thach Lam

đặc phái viên Phong Hóa

miêng nên ông nhắc lại một cách vô tình
Dung ý của ông là ở chỗ khác. Ở chỗ bệnh
vực những người An-nam... viết văn tây.

Viết văn tây, không phải là như ông
Vinh, ông Quỳnh dầu. Viết văn tây như
ông Nguyễn Văn Xiêm, và... ông Nguyễn
tiến Lăng kia ! — Nhưng ông có đủ cái nhã
nhân không bao giờ nói đến tên mình và
tác phẩm của mình một cách rõ rệt, tuy
rằng trong mỗi câu văn của ông, ông cố
bắt thính giả nghĩ đến ông, đến văn tài
của ông, và cái nhiệm vụ tối cao của ông.

Trong mỗi câu bệnh vực người viết văn
tây, ta thấy vắng vắng như có tiếng Nguyễn
tiến Lăng ! Nguyễn tiến Lăng, và Nguyễn
tiến Lăng !

Đó là chỗ khéo của ông. Và cũng là chỗ
khô tâm của ông, vì lúc nào ở trên môi
ông, nếu ai tinh ý sẽ thấy ba chữ « Nguyễn
tiến Lăng », thấp thỏ chử muôn buột ra.

Nhưng ông dã cố sức lấy gần dề ghì nó lại.
Có lẽ ông Bertrand, học chánh tổng
trưởng, cũng hiểu nỗi khô tâm ấy, nên
khi ông Lăng rút lời, thì ông kia với leo
lên diễn đàn để giải nỗi khô tâm ấy. Ông
nói : « Khi kề đến những văn-sĩ Annam viết
văn Pháp, diễn giả đã quên một nhà văn
có tài : Ông « Nguyễn tiến Lăng », và một
văn phẩm có giá : « Đông dương của ngợi ».
Lúc bấy giờ, trên mặt ông Lăng, bao nhiêu
gần cốt đều rãnh cả ra, một nụ cười nở
tươi như nụ cười con trẻ, và đôi mắt sáng
long lanh như mắt một đứa bé người ta
vừa cho chiếc kẹo.

Ông Bertrand thật là trí kỷ của ông
Lăng vậy. Chỉ thiếu chút nữa là ông Lăng
đã bá láy cõi ông Bertrand mà hôn láy
hòn đê.

Thật cũng bỗ công gào thét trong một
giờ ruồi đồng hồ. Vì những lúc ông gào
lên để bệnh vực những người... như ông,
— hay nói cho đúng, để bệnh vực mình và
ca tụng mình, — thì ai thấc cũng phải đồng
lòng thương. Vì ông gào dữ quá, có lúc đến
khản cổ cõi, khô cổ giọng, và lạc cả tiếng
đi. Ông không có vẻ một nhà trạng sư
bệnh vực cho khách hàng, ông có vẻ một
tội nhân tư bệnh vực mình, nên giọng nói
tha thiết, nồng nàn làm cho ta thương
cảm vỗ cùng, và vì thế, sẵn lòng tin những
lời ông nói là phải, là có lý.

Ta sẵn lòng tin rằng hai cái văn minh
trái ngược gấp gáp nhau và dung hòa với
nhau trong mình ông, tin rằng cái nhiệm
vụ của ông cao quý không biết chừng nào,
tin rằng ông cũng như nhà thi - sĩ Ấn - độ
Tagore viết văn Anh, hay nhà văn-sĩ Tầu
Icheng-Icheng viết văn Pháp, cũng đương
một cái chúc trách cao thượng như hai nhà
văn ấy nữa.

Ta lại sẵn lòng tin rằng ông Lăng có tài
hơn ông Tagore và Icheng-Icheng, tuy ông
không bắt ta phải tin như thế. Ông có những
cái tài mà hai nhà văn kia không có.

Nhất là cái tài ca tụng những người trên
bằng những câu văn mềm như bún, dẻo
như cao - xu, dai như chảo rách, và ngọt
như mía lùi... hay « Cửa ngọt Đông
dương ».

Và, chúng tôi sẵn lòng đồng ý với hết thảy
mọi người mà công nhận rằng : muôn ca
tụng những bể trên không gì bằng dũng
Pháp văn, tiện lợi hơn quốc văn nhiều.
Mấy ông Bình, Bồng bên báo Xứ Sở hẳn
cũng nghĩ thế.

Vô Linh

PHI-YÉN

GUỐC TÂN THỜI
nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp

PHÚC - LONG
43 RUE DES GRAINES/HANOI

Các bà đau

Nếu các bà thấy trong người rã rượi, dạ dưới đau
khi lăn cả máu, cả mủ, hẳn các bà đã biết bị một tr

1º HU TRỆ TỬ-CUNG — Kinh nguyệt không đều lâu ngày t

2º NỘI THƯƠNG TỬ-CUNG — Lúc sinh đẻ trắc trở làm ch

3º NHIỄM ĐỘC TỬ-CUNG — Khi thấy kinh, vì băng bó không ch

4º NGOẠI THƯƠNG TỬ-CUNG — Trong khi giao hợp, bị

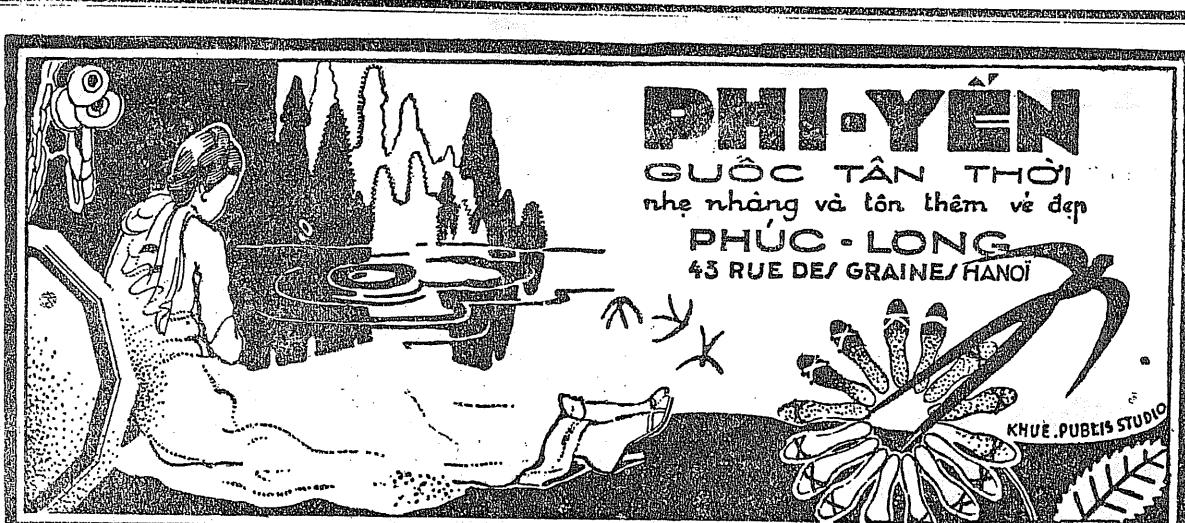
Các bà dùng nhiều thuốc rồi mà không khỏi. — Nay muốn

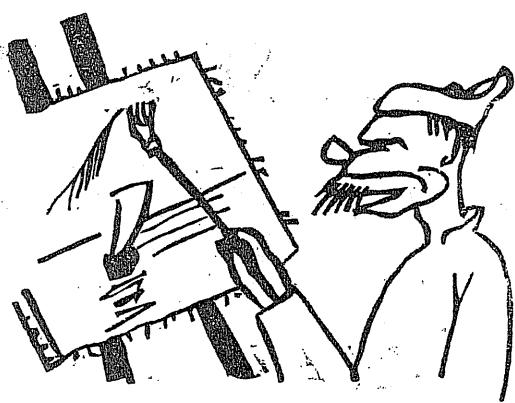
« BÁ-ĐÁ SƠN-QUÂN TẤN » của chúng

không sai một. Quí bà sẽ ngạc nhiên, với số tiền rất ít mà quí bà

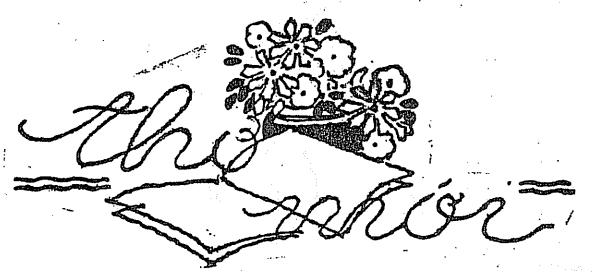
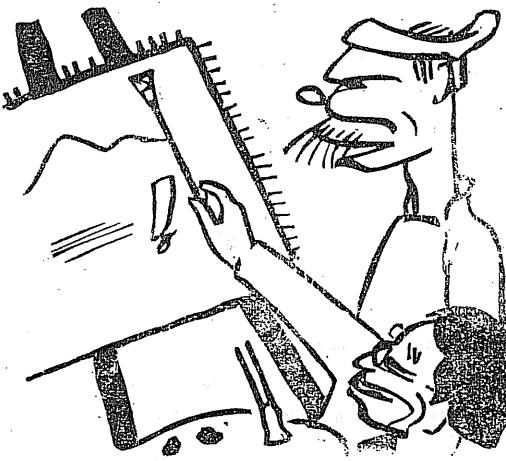
Giá thuốc BÁ-ĐÁ SƠN-QUÂN TẤN : Hộ

Nhà thuốc VÔ-VĂN-V
Tổng đại lý NAM DINH :
Thợ-thé-Đường,
296, Rue Paul-Bert

Lý Toét họa sĩ ?

"VÌ SAO"

Bữa trước, riêng hai dứa nắng đào,
Nhìn tôi, cô muốn hỏi «vì sao»,
Khi tôi đến kiếm trên mèo đẹp
Một thoáng cười yêu thỏa khát-kao.

Q
Vì sao giáp mặt buổi đầu tiên,
Tôi đã đầy thân giữa xú phiền,
Không thể vỗ tinh qua trước cửa,
Biết rằng gặp gỡ đã vô duyên ?

Q
Ai đem phán chất một mùi hương.
Hay bản cẩm ca ? Tôi chỉ thương,
Chỉ mặc tình theo giọng cảm-xúc,
Như thuyền ngư-phủ lạc trong sương.

Q
Làm sao cắt nghĩa được tình yêu !
Có nghĩa gì đâu, một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt,
Bằng mây nhẹ-nhé, gió hiu hiu....

Q
Cô hãy là nơi mây khóm dừa
Dầm chân trong nước đứng say sưa,
Đề tôi là kẻ qua sa-mạc.

Tạm lánh hè gay ; — thế cũng vừa.
Q
Rời một ngày mai tôi sẽ đi.
Vì sao, ai nỡ hỏi làm chi !
Tôi khỏe-khạo lắm, ngu-ngo quá,
Chỉ biết yêu thời, chẳng hiểu gì.

Xuân-Diệu.

Họa Tho Tú Hiếu của Tú Mơ

(Phóng-Hoa số 183 ngày 17-4-36)
Mừng được thi nhân xướng họa
choi,

Từ nay em cũng bót ai hoài.
Xa xăm đã tưởng rằng không bạn,
Gặp gỡ rồi ra sẽ có hối.

Trong chốn văn chương, lòng dâu
thảo,
Ngoài vòng cấm săt, dạ chưa
nguôi.
Hay đâu trong, đục ? mà trao
phận,

Biết có tròn vuông ? dám ngỏ lời.
Nam, Bắc những mong tình gắn bó
Hà-Đông còn sợ giọng de-loi.
Lại phiền cô Hiếu Tây kia nữa (1)

Đau cung chen vào chực sánh đài.

Cô Nguyễn-thị-như-Hiếu
tự Tuấn Khanh
Nha-trang

(1) Cô Joséphine Hiếu cũng có bài họa
tho Tân-Đà và Tú-Mơ

Họa Tho thách họa của Tú Mơ

Vì chung hai Hiếu họa tho choi

Gặp dịp văn tho há bỏ hoài.

Hai chị, hai anh vừa đẹp đẽ

Một mình, một bóng luống bồi hồi.

Hồi ai hí hửng sao không biết

Răng tóm so-le thật khó nguôi ..

Có phải tình duyên thì lừa mối

Dù không kim-cải cũng buông lời

Tin đì tin lại cho gân gùi,

Tính dỗi tình trao khói lè-loi.

Hai chị, hai anh nay đặc chí,

Em mong Hiếu nữa dù ba đời.

Cô Lê-Hiếu

HỘP THƯ

Ô. V.N. Dũng và Ô. H.Học — Vì
lẽ đã đăng trên báo, không đăng
được.

Ô. Võ danh (mất 2 trang giấy và 6
xu tem) — Rất cảm động và rất
cảm ơn.

hat dâu don

Trái ngược

Ngo báo thể thao số 2582. «Thêm
ý kiến» :

... Về điều kiện 3 Hoa chỉ có chút
ít kinh nghiệm vì Hoa chơi cũng
lâu rồi...

Chứ nếu Hoa mới chơi đá ban,
hay chưa đá bao giờ cả, thì Hoa
sẽ có nhiều kinh nghiệm lắm.

Sở trường

Cũng bài ấy :

... Món sở trường của cậu Vũ
đinh-Giác còn làm cho khán giả
phải râm rộ một lần nữa về chổ
thắng một bàn, 14-21 trong trận
đấu với Thi...

Thế nghĩa là cái sở trường của
cậu Giác là thắng một bàn, còn
cái sở đoản thì chắc là thua cả
cuộc ấy.

Đồng hồ lười

Lục tinh tân văn số 5245, «Đêm
hoa chúc» :

... Boong, boong, đồng hồ trên bệ
thỉnh thoảng buông m處理及 tiếng...

Cái đồng hồ ấy thật là lười.
M處理及 tiếng không đánh luôn
ngay đi, lại thỉnh thoảng mới
dánh !

Văn hoa

Nghề mới số 2, «Những đêm
trắng...» :

... Những cặp đùi đều dặn, trắng
như ngọc, những cặp tuyêt lè mắm
mắm tươi đẹp vẫn vô tình đậm
trong sóng nước nhẹ nhàng như
ép liệng trong mây...

Cặp tuyêt lè (xin hiểu là đôi
vú), lại nhẹ nhàng như én liệng
trong mây, trời ơi, thật là văn
chương quá đi mất !

Còn ai hiểu ?

Cũng số báo ấy, bài «Đời trắng
thay đen» :

... Sự trái ngược ấy tuy không
quan hệ mà thực ra rất quan hệ...

Thế thì nó quan hệ hay không
quan hệ ? Hay là nó quan hệ
trong cái không quan hệ, rồi lại
không quan hệ trong cái quan hệ !

Nói lời mới

Phụ trương Đông Pháp số 3223,
«Lạnh lung» :

... Nàng nghĩ ngọt và ném ngã
người ra sau ghế...

Tác giả muốn nói nàng ngã
lung ra ghế. Nhưng vì muốn nói
một cách mới, thành ra nàng lại
ngã quách ra sau ghế, xuống đất.
Rõ tội nghiệp !

Thế mới rầy

Phụ trương Đông Pháp số 3223,
«Đời tự lập» :

... Vì mình đã độc thân tự sống
tất được tự do tự chủ theo tâm
hồn ý chí... rồi tha hồ mà bình
đẳng bình quyền, tự do hôn nhân...

Nếu đã có hôn nhân, thì lại
không phải sống độc thân nữa,
mà không sống độc thân, theo
tác giả, thì lại không được tự do
hôn nhân. Thế thì làm thế nào ?

Có khó gì ?

Tân Tiến số 32, «Tranh luận» :

... Thị nó làm sô so cho khỏi mang
tiếng là phuòng và áo túi cơm...

Muốn khỏi mang tiếng là
phuòng và áo như tác giả nói,
thì mượn thợ may, chứ có khó
gì !

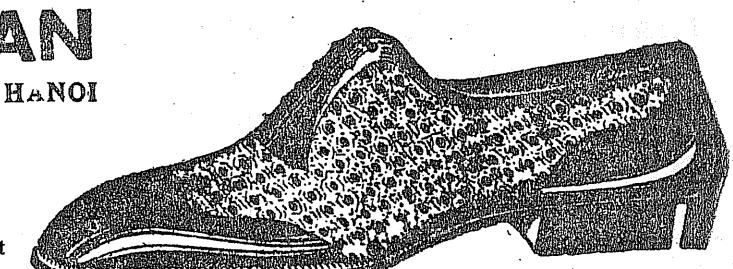
N.D.C.

CABINET D'ARCHITECTE
12 Borgnis Desbordes
L U Y E N T I E P
A R C H I T E C T E S D I P L O M E S

Giày kiểu mới mùa bức 1935 bằng vải «Thông Hồi»
đi rất mát chân, đẹp và bền hơn các thứ vải
thường — Có trước nhất ở Đông-Dương tại hiệu :

VAN-TOAN
95, PHỐ HÀNG BÀO, HANOI

giá mỗi đôi từ : 3\$50 trở lên

có nhiều kiểu khác nhau rất đẹp và lạ mắt
chưa đâu có. Có catalogues gửi đi các tỉnh

tử-cung !!!
đón khó chịu, khi hư ra đậm đà, có khi vàng, khi trắng,
ong bốn chung đau tử-cung :
-cung và hai sợi giây chằng yếu nên tử-cung sa.
não động tử-cung, tử-cung có vết mà sinh bệnh).
o hở hơi, nôn hoi độc máu xấu nhiễm vào tử-cung làm cho tử-cung sưng
độc bệnh phong-tinh truyền nhiễm).

cần bệnh, và muốn cần bệnh mau khỏi, nên hỏi mua thuốc :

g tôi, là thuốc phát minh trị bệnh tử-cung và khí hư, trăm người dùng
t sẽ được lành mạnh và sẽ có thai nghén chắc chắn sau khi khỏi bệnh.

p lớn (10 gói) 1\$00 — Hộp nhỏ (5 gói) 0\$50

YAN Thudaumot (Namky)

Tổng đại-lý HAIDUONG
Tài-Lương
17, rue Maréchal Foch

Chi-cục HANOI.
86, Rue du Coton
Tél 98

SƠN GÓ

TRUYEN DAI cua NHAT-LINH

(... Người ấy bắn khoán tha thiết tìm một lý tưởng để cho sự sống của mình có nghĩa...)

PHẦN THỨ NHẤT

NHỮNG NGÀY DIỄM ÀO

Mcó thấy lạnh không?
Hiệp vừa hỏi vừa cho ngựa tiến sát bên xe, cúi mình với chiếc khăn len, âu yếm quàng lên vai Thanh. Thanh mỉm cười thu hai tay áp vào ngực, rùng mình một cách nồng nịu:

— Nghe anh hỏi, em mới thấy lạnh. Tiện tay, anh buộc khăn cần thận lại cho em, kéo gió bay.

Rồi nàng nghiêng mình về phía Hiệp, ngửa cổ lên cho Hiệp buộc hộ nút khăn. Hai con mắt nàng dưới ánh nắng thu trong lấp lánh sau hai hàng mi đen và dài. Hiệp toan nói :

— Mắt em lúc này đẹp lạ!

Nhung chàng giữ lại, vì thấy Sơn, người cháu của chàng đã ở phía bên kia đường cầm giây cuồng bước lên xe. Hiệp buộc vội nút khăn ngửa lên hỏi Sơn :

— Cháu cho đi thông thả, kẻo đường sỏi, sợ thím mệt.

Chàng giật mạnh giây cuồng; con ngựa trắng của chàng nhảy chồm hai chân trước, uốn cổ, hí lên một tiếng dài.

Thấy Thanh nhìn một cách tò mò, Hiệp hỏi :

— Nhà có biết cưỡi ngựa không?

Thanh lắc đầu, Hiệp tiếp theo :

— Rồi mợ sẽ tập cưỡi. Cũng không khó gì!

Tuy Hiệp thích cưỡi ngựa, nhưng chàng vẫn lấy làm khó chịu vì không có ô-tô ra đón. Chàng hỏi Sơn :

— Tài xế vẫn ốm? Ốm gì mà lâu rã-thế? Cháu đã bảo rửa xe cẩn thận rồi đấy chứ?

Sơn thấy nói đến ô-tô, nét mặt hoạt động hẳn lên hình như ở đời chỉ có truyện ô-tô là đáng cho cậu đê ý.

— Thưa cháu, cháu phải soay trần rửa mặt một ngày mới hết bùn đầy. Cháu toan vặn ra đón cháu thím, nhưng sợ chưa vững tay, cho ô-tô xuống ruộng. Cái xe êm lạ, đi đường này mà êm như đi trên sân đất. Chú đồi xe cũ phải các bao nhiêu?

Thanh hỏi Hiệp :

— Có phải cái xe tôi đi hôm nọ không?

— Không, đây là xe cũ. Đây là xe mới để thỉnh thoảng đưa nhà về Hanoi cho tiện.

Thanh mỉm cười sung-sướng. Câu chuyện không được tự nhiên của hai người nói trước mặt đứa cháu đã cho Thanh cái cảm tưởng êm ái được là vợ Hiệp một cách chính thức. Tuy không một phút nào ngờ cái tình của Hiệp đối với mình, nhưng vì thói quen, Thanh vẫn

kêu nàng là thím đối với đứa cháu đã làm cho nàng vững tâm và tin rằng hôm nay nàng thật là một cô dâu mới về quê hương nhà chồng, quê hương của nàng từ nay.

Một chiếc lá rơi vụt qua mặt Thanh. Thanh ngẩng lên, nói :

— Rặng cây cao nhỉ.

Hai bên đường, những cây gạo lèn thẳng tắp: thân cây to lớn vẫn đứng im trong khi các lá tới tấp rung động, tiếng lá rào rào lẩn với tiếng một đàn chim sáo đen. Thanh tản

hơn. Hiệp vội chữa :

— Chúng mình trẻ con la.

Rồi chàng cho ngựa chạy nhanh, vượt lên: dưới chân ngựa, một làn bụi gió thổi tạt ngang bay lả là trên ruộng ngô non.

Thanh ngồi ruồi thẳng hai tay và giao hai chân lại với nhau, yên lặng để nhận thấy rõ nắng thẩm qua mấy lẵn áo vào làm cho nàng ấm áp trong da thịt. Nàng thấy người dễ chịu, nhẹ nhõm; nàng âu yếm nhìn nhín những đầu ngón tay tròn trắng và những cái móng tay nhuộm hồng bóng loáng in trên nền áo lụa xanh nhạt. Cái gì cũng sáng sủa, sạch sẽ. Lòng nàng lúc đó sung sướng, rạng rỡ như chan hòa ánh sáng thu trong.

Xe ngựa ra khỏi rặng cây, đi ngang qua mấy cái nhà tranh tồi tàn, lấp sụp bên vệ đường. Thanh tự nghĩ :

— Ta sẽ khở sở đến đâu nếu phải sống cái đời khổ nạn trong nhà những gian nhà khổ nạn kia.

Thoáng một lúc nàng nhớ lại cảnh truy lạc, nghèo khổ của nhà nàng năm năm trước đây.

Tiếng gọi của Hiệp làm Thanh thôi nghĩ, nhìn Hiệp. Hiệp nói :

— Khởi cái đời này là đến đòn điền.

Thanh vui mừng :

—Ồ! Thế ra sắp đến nhà rồi!

Hiệp nói :

— Cũng còn ba cây số nữa.

— Đòn điền rộng nhỉ?

— Rộng. Nhưng mà nhiều rừng ít ruộng. Đòn điền ở dưới Thanh-miện mới tốt. Thầy hiện ở đó với bác cả.

Thanh hỏi :

— Đòn điền này bao nhiêu mẫu?

Thanh nói như người đọc thuộc lòng :

— Tám trăm bốn mươi hai mẫu, sáu sào, hai mươi nhăm thước.

— Sao cậu nhớ kỹ thế.

Hiệp nói :

— Mợ cũng phải học thuộc lấy.

— Đè làm gì?

Hiệp đáp :

— Đất cát của mợ mà mợ còn hồn nhớ đẽ làm gì!

pháp phỏng lo sợ : biết bao nhiêu người đã yêu nàng và nàng đã yêu mà bây giờ đâu? Nàng cũng biết rằng hiện giờ nàng yêu Hiệp một cách thành thực, nhưng nàng vẫn sợ lòng nàng hay thay đổi.

Mới đây, lúc nhận làm vợ Hiệp, nàng đã quyết định sóa bỏ cả quãng đời đã qua và lập nên một cuộc đời mới. Nhưng chưa chi nàng đã thất vọng vì Hiệp không muốn ngỏ cho cha biết; đám cưới của hai người chỉ có một bữa tiệc mời mươi anh em bạn thân đến chứng kiến. Thế rồi Hiệp đưa nàng về đòn điền nói là để yêu nhau trong một cảnh thần tiên. Nhưng nàng thì nàng cho là đi trốn.

Vì vậy nên những tiếng nhà, tiếng mợ kiều cách của Hiệp, tiếng

mẫu đưa mắt ngắm những chiếc lá rời cành rơi mãi mới xuống đất.

Hiệp quay lại nói :

— Mợ làm như cả đời không được thấy cây gạo.

Thanh âu yếm nhìn chồng :

— Hôm nay em trông cảnh gì cũng thấy đẹp.. Nhà cho em mượn cái mũ đội cho khỏi chói mắt.

Hiệp quay ngửa lại vứt mũ vào lòng vợ. Thanh giơ tay đỡ lấy, đội nghiêng trên đầu. Hiệp nhìn vợ, nói :

— Nhưng không cảnh nào đẹp bằng em lúc này.

Chàng vội đê tay lên miệng, trộn mắt nhìn người cháu. Sơn tinh ý, sợ cháu ngượng, nên vờ nhìn con ngựa, miệng suýt suýt và giật mạnh giây cuồng để thúc ngựa đi mau

buốt tát, tiêu tiêu như thường, vẫn êm ái mà ra, nhiều mủ giống như người có nhiều khí hàn, thỉnh thoảng mấy thổi hơi từ và nóng ở cửa mình. Đè quá trùng ăn vào tử cung, buồng trứng thì nguy hiểm. Phải dùng thuốc số 4 mỗi hộp uống 3 ngày giá 1\$20 và Cao hút đặc trừ khí hàn số 17 mỗi hộp dùng 2 ngày giá 1\$00.

THỰT RỬ'A GIÚP!!!

Các bạn tới nhà muà thuốc Lậu, Giang-Mai — Biểu thêm thuốc thụt các bạn ở xa. — Tính giá đặc biệt với anh em lao-động.

Lậu. — **mỗi mắc:** buốt tức ra nhiều mủ, có khi lắn cả máu dùng — **kinh niêm:** tiêu tiện thông thuốc số 3 — **chura rút nọc:** khi ráo mủ, nước tiểu có mảng rót, quy đầu rót, — ra rãi gà hoặc buồn ngứa trong ống tiêu, dùng thuốc tuyệt nọc lậu số 9 thuốc lậu đều già

0\$60 một hộp. — Khi khởi lậu mà nước tiểu khí trong khi đục hoặc đau lưng mỏi xương, hoặc gi-tinh móng-tinh thì dùng.

« Kiên-tinh-tư-thận hoàn » mỗi hộp uống 5 ngày giá 1\$50.

Giang-Mai : Lên mụn ở quy đầu, phát hạch (soái) hoặc lỗ toét khắp mình mọc mào-gà, hoa-khế rát gân rát thịt

đau xương rùng tóc, rít đầu, lung lay rẳng hay thổi mồm, cù-dịnh, thiên-pháo dùng thuốc số 21 đều khởi chấn chấn giá 1\$00.

Dàn-bà lậu : 7 phần 10 bệnh chỉ ở đường âm hộ (voie vaginale) còn 3/10 bệnh phát cả ở âm-hộ (vagina) và ống tiêu (uréthre). Bệnh ở ống tiêu thì cũng buốt tức như dàn-ông. Nhưng nếu chỉ phát ở đường âm-hộ (voie vaginale) thì khác, nghĩa là không

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG 55 Route de Hué (phố Chợ Hôm) Hanoi... là nhà thuốc chuyên trị bệnh tinh, — Nhận chữa khoán — Có phòng thụt rửa. Có danh-y coi mạch cho đơn bốc thuốc và chế các thứ cao, đan, hoàn, tán — chữa các bệnh người lớn trẻ con. — **Đại - Ký :** Sinh-Huy Dược-diệm 59 Rue de la gare Vinh

Thanh cười và nói khôi-hài dê cho cảm-động :

— Hoạ chặng em chỉ nhớ được mấy chữ hai mươi nhăm thước, vì đúng với tuổi em hai mươi nhăm.

Nàng ngược mắt nhìn Hiệp, nhắc lại :

— Hai mươi nhăm... Em già rồi phải không?

Hiệp nói :

— Mợ khéo ồm-ờ lắm.

Son cũng nói chen vào :

— Thế mà cháu trông thím tưởng thím chỉ độ hơn hai mươi.

Thanh cười :

— Hon hai mươi thì khác gì hai mươi nhăm.

Nhung câu nói ngắn của người cháu đã làm cho nàng vui sướng vì nàng biết chắc chắn rằng nét mặt nàng còn trẻ.

Xe ngựa vừa lên tới đỉnh một cái rốc. Trên cao gió thổi mạnh hơn, Thanh một tay giữ mũ cho khỏi bay, một tay vén mây mòn tóc tỏa xuống mặt, nhìn về phía tay Hiệp chỉ. Hiệp nói :

— Kia là nhà của chúng ta.

Bên một giải nước trăng lấp-lánh ánh sáng, mấy nóc nhà gạch đỏ tươi ẩn hiện sau những chòm cây long-não màu xanh vàng. Hiệp ngồi thẳng người lên, ăn hai chân xuống bàn đạp, đưa mắt bao quát cái đồn điền một lượt, rồi quay lại ngắm vợ. Chàng cho rằng đất ấy và người ấy thuộc về chàng là một sự dĩ nhiên. Chàng không hề tự hỏi tại sao thế và hồn nhiên dê hướng cái thủ được làm chủ tất cả những thứ đó.

Thanh nói :

— Bây giờ nghĩ đến Hà-nội thật là xa lắc xa lơ.

Hiệp đáp :

— Nghĩ đến làm gì nữa. Suốt đời em sẽ sống ở đây... với anh.

Chàng dor tay chỉ vòng tròn những đồi ruộng, thôn xóm rải rác trước mặt bảo vợ :

— Tất cả những cái này từ giờ là thuộc về của em.

Chàng nghỉ bụng :

— Còn em thì từ nay thuộc về riêng anh.

Nhung chàng không nói ra, chỉ ném cười và đám đuối nhìn vợ.

Thanh vò khôn biết là Hiệp nhìn linh; nàng đưa tay vuốt tóc mai, hai mắt luôn chớp và đôi môi thắm hé mở có vẻ một người đương lặng lẽ ngầm nghĩ đến một sự sung sướng êm thầm.

(Còn nữa)

Nhất Linh

MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

(Tiếp theo)

CỎI xong trói cho tên đây tờ, Phong đỡ nó đứng dậy và hỏi :

— Bạn kia đâu?

— Bạn nào?

— Mấy người một thám già!

— Con chắc họ cũng bị trói như con..

— Nhưng ở đâu? Ở buồng nào? Phải

đi cởi trói cho họ chứ.

Không đợi Biên đáp, anh chạy ngay sang một buồng gần đó, vì anh vừa nghe thấy mấy tiếng động khe khẽ đưa sang.

Trong buồng tối om. Phong vừa sờ tay lên tường để tìm khuy đèn điện vừa

nghe ngóng.

Bỗng anh chạm phải một vật, không!! một người, một người hình như vẫn đứng nép đó và cố ý tránh anh. Phong vội lui ngay lại, thì lúc ấy, tay anh ta gấp cái khuy đèn. Phong sấp vặn lên thi bỗng có tiếng nói :

— Đừng vặn, vô ích.

Phong kinh ngạc, ngừng tay lại, vì tiếng đó anh nhận rõ ra tiếng đàn bà...

— Vô ích (tiếng kia lại tiếp luân) Đèn điện hỏng rồi. Mà anh thi phải đứng im. Nếu không, ta đã có phép.

Giọng nói nghe có vẻ quả quyết lạ. Phong bỗng nghĩ được một kế.

Anh buông tay xuống, nín thở, hết sức nhẹ nhàng đi lẩn đến chỗ có tiếng nói vừa rồi... Rồi, thoát một cái, anh nhảy sán túi ôm choàng lấy người kia. Nhưng bỗng đèn bật sáng lên, người kia đã lén mắt từ bao giờ, còn anh thì hụt chân dang ngã soái trên sàn gác.

— Biên, may vừa vào đây chứ?

Phong vừa ngồi dậy vừa hỏi thế. Biên đáp :

— Vâng.

— May bật đèn phải không?

— Vâng.

— Thế ra đèn không hỏng?

— Hỏng thì đã không sáng được.

Phong tức mình quá, vừa chạy ra ngoài vừa càu nhau : « Con quái! con quái! Tao thè nếu không bắt được may, thi...»

Nhung đến cái cửa ngoài cùng, chở ra cầu thang, thì Phong không thể tiến được nữa : cánh cửa ấy khóa lại ở phía ngoài.

Phong hầm hầm chạy vào hỏi Biên :

— Lúc may vào buồng này, may không thấy ai?

— Không, vì trong này tối.

— May cũng không nghe thấy gì?

— Cứ. Nhưng con tưởng đó là tiếng cậu gọi con sang!

Phong toan nổi giận, nhưng lại chấn tĩnh được ngay. Anh nhận ra mấy người tay chân của anh đang nằm dài ở một xó buồng và người nào cũng bị trói kỹ.

— Tao chưa chết là công việc chưa đến nỗi hỏng. May cởi trói cho bọn này, còn tao, tao tìm cách phá cái cửa ngoài kia. Con Mai Hương nó vừa khóa lại.

— Mai, Hương? Thế ra cậu gặp Mai Hương trong này?

— Chứ còn ai nữa. Thôi, mau lên.

Phong lại chạy ra. Nhưng lúc ra đến cửa cầu thang, anh kinh ngạc không biêt ngần nǎo, vì cái cửa ấy lúc đó đã mở toang và bên ngoài anh thấy tiếng người ồn-ào đang chèo lên bức gạch.

XXI. NHỮNG CÂU NÓI LẠ LÙNG CỦA LÊ PHONG

Phong lùi lại mươi bước, nép vào một chỗ, bụng bảo dạ :

— Có lẽ chúng nó lại trở về chắc?

Và toan tim cách báo cho thằng Biên và bọn tay chân của anh biết đề phòng.

Nhung ngay lúc ấy, một bóng người dưới cầu thang nhô lên đi thẳng vào; theo sau, còn một người nữa, tay cầm một cái máy ảnh nhỏ.

Phong nhận được rõ mặt liền chạy ngay ra :

— Văn Bình.

Binh và người kia reo lên :

— Ô Lê Phong! Lê Phong! Chúng tôi tưởng anh bị hại rồi!

Phong cười :

— Tôi cũng vậy. Nhưng thế nào? Sao

bây giờ anh mới đến đây?

— Vì chúng tôi đợi anh ở nhà cô Tuyết

Loan... Bọn hung thủ đã bị bắt cả rồi!

Phong không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ hỏi :

— Bị bắt cả rồi? Bị bắt ở nhà cô Loan?

— Ủ.

— Thế là cái kế hoạch của tôi hỏng phần thứ nhất, nhưng lại được phần thứ hai.. Nhưng sao anh lại không đến đây lúc 12 giờ như lời tôi hẹn?

— Kia, anh gọi điện thoại bảo đừng đến nữa, kia mà!

Lúc đó Phong mới lấy làm lạ :

— Tôi, tôi gọi điện thoại cho anh?

— Ủ, anh lại dặn đi dặn lại rằng chó có đến đây nữa, mặc anh trống cự với bọn chúng, vì đến thi thế nào cũng bị chúng bắt.

Phong cau mày nghĩ :

— Quái lạ!.. Phải, anh đến đây thì có lẽ bị bọn chúng bắt thực, nhưng tôi có đánh điện thoại cho anh bao giờ đâu?

— Ủ, thế là nghĩa lý gì?

Phong cũng nhắc lại :

— Ủ, nghĩa lý gì?

— Nhưng đâu sao, bọn hung thủ hiện đã sa lưới cả. Ông F. Letout đã trói cát bụi và đang làm biên bản.. Ông dặn tôi đến đây tìm thấy anh thì mời anh đến phò chợ Hôm ngay.

— Đề làm gì?

— Đề đổi chứng...

Phong cười gằn :

— Hừ! Đến lúc này mà ông Letout vẫn còn chưa chịu tội hẳn. Ông vẫn ra vẻ một viên chức « nhà nước » làm việc theo ý mình. Ông bắt được hung thủ là vì những điều chỉ dẫn của tôi, mà ông vẫn làm như không theo ai cả.. Nhưng không hề gì... Đó là lòng tự ái của nhà nghề. Việc quan hệ nhất đã xong : là hung thủ bị bắt...

Lúc đó thằng Biên và mấy người chân tay đã gõ xong trói đi ra. Phong cười :

— Giả tôi chu đáo hơn chút nữa thì chúng đã bị bắt ngay ở đây, không đợi đến ông Letout nữa...

Chợt anh sực nghĩ ra một việc :

— Văn Bình :

— Gi?

— Anh lên đây lúc này có gặp ai xuống không?

— Không. Sao?

— Thế cái cửa gác ai mở?

— Cửa này ấy à? Vẫn mở...

Phong nắm cánh tay Binh.

— Hử? Vẫn mở... Thế ra... Ủ, thế ra nó khóa lại, rồi lại chính nó mở.

— Nó là ai?

— Mai Hương! Mai Hương chứ còn ai! Mai Hương vẫn còn ở ngoài vòng! Chỉ có nó còn ở ngoài vòng thôi! Nó vẫn còn trêu trọc tôi! Mà có lẽ nó còn nhiều thủ đoạn quỷ quyết nữa. Người con gái kỳ dị này chưa bị bắt là vì tôi chưa có thể gọi là thắng trận được! Không! Bây giờ cả bọn gian ác kia không có nghĩa lý gì nữa, vì chúng để cho người ta tóm cõi như những thằng khổn nạn tầm thường khác, nhưng con Mai Hương...

Anh bỗng ngừng bất, cầm lấy môi, hai mắt nhìn xuống đất, về phía cửa một căn phòng... Dưới mép tâm mản dày buồng trước phòng, anh thấy hai vật đèn loạn, làm anh rụn người lên.. Nhận kỹ thi thấy đó là một đôi giày, một đôi giày đàn bà chỉ lộ ra ngoài một nửa trước. Sự cảm động làm cho anh nghẹn thở... Phong biết rằng đôi giày kia là giày của một người đứng nấp sau bức màn để nghe trộm, mà người nghe trộm ấy, anh cũng biết chắc là Mai Hương... Con người táo-tọa đến thế là cùng!

Phong đưa mắt nhìn thoáng một cái để liệu trước tình thế.

Tong cùng lối đi là cái cửa sổ gác, có chấn song sắt.

Ngoài này thì anh, Văn Bình với bọn Thằng Biên.

Dẫu có cánh, người thiếu nữ cũng không trốn đâu cho thoát.

Nghĩ thế, anh liền thong thả tiến lên hai bước, dõng dạc gọi :

— Mời cô Mai Hương ra ngoài này!

Đôi mũi giày đứng yên. Phong lại nói thêm :

— Xin cô đừng phiền chúng tôi phải săn đến bắt nữa, mời cô ra...

Đôi giày vẫn không nhúc nhích. Phong cười nhạt :

— Được lắm... Tôi muốn mời mọc cô tử tế, cô lại không muốn... có lẽ cô ra mạo hiểm hơn...

Rồi quay lại gọi bảo mọi người :

(Xem trang sau)

Mới Lai

PETROMAX

N° 900. — 100 Bougies

1 lit dầu hôi đốt

đặng 26 giờ

N° 821. — 200 Bougies.

1 lit dầu hôi đốt

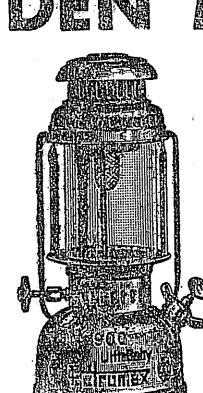
đặng 18 giờ

N° 826. — 300 Bougies.

1 lit dầu hôi đốt

đặng 12 giờ

DÈN MANCHON KIỀU MÓI RẤT TỐI TẦN

Giòng giỏi chế tại Đức quốc — Đốt bằng dầu lửa và dầu sáp — Rất tinh xảo, rất lịch sự, rất bền bỉ, ngọn lửa sáng sanh, chịu đựng ngoài mưa gió — Sài đèn Petromax rất được tiện tận, ít hao dầu — Cách đốt rất dễ dàng, không sợ chúc chắc đều gi, ai cũng có thể đốt được — Các nhà sài đèn manchon thiện nghệ đều công nhận đèn hiệu Petromax là tốt hơn hết —

Đèn Petromax có bảo kiếm luôn luôn.

Etablissements DAI-ICH

CHUYÊN MÔN BÁN CÁC HIỆU ĐÈN DANH TIẾNG:

PETROMAX, SUCCES, NOEL, ASIATIC v. v. Đồ phụ tùng các hiệu đèn đều có bán đủ.

N° 29 Bd TÔNG-ĐỘC-PHƯƠNG. — CHOLON

— Hai anh đứng chẵn lối ra .. hai anh
vừa vào bật đèn trong buồng này, còn
thẳng Biên thì theo tôi vào «don» cô
Mai-Huong... Nào xông vào đi !

Không ngờ, theo lệnh anh, ai nấy đã
tẩn sảng; Phong hốt nhiên bầm hầm quay
đuôi đi, miệng lầm bầm mấy câu tiếng
tây: «C'est ridicule ! C'est ridicule ! » Rõ
lỗi ! Rõ lỗi chưa ! Khiến cho mọi người
kinh dị không hiểu ra sao cả.

Văn Bình chạy theo hỏi:

— Cái gì thế ?

Phong gắt:

— Lố bịch chứ sao !

— Ô hay ! Nhưng thế nào ? Thế còn...
(Văn Bình đưa mắt về đôi giày, nói khẽ)
còn Mai-Huong ?

Phong lườm Văn Bình, tức run cả
người lên, đứng lại nói được có một câu :

— Chẳng có Mai Hương nào hết !

Rồi cầm đầu đi ra bậc thang, xuống gác.

Trên này, Biên kéo vội tấm màn lớn ra
xem lại thì trong phòng om tối, không
có một bóng người nào thực, mà đôi giày,
trông thấy lúc trước /một thứ giày đan bá
kiểu tối tăm, gót cao, mũi nhọn/ vẫn đứng
nguyên chỗ cũ, nhưng lại là đôi giày không

❶

Phong bức rọc xuống nhà, ra khỏi công
và đến đứng đợi bọn kia ở bên chiếc xe
hơi mà Văn Bình đem tới lúc nay. Anh
cố vẻ suy nghĩ lung lâm và hình như
cảm gián hết thấy mọi người.

Nhưng năm phút sau, khi Bình đến gần
Lê Phong thì anh đã troi cưỡi quay lại nói:

— Xin thú thực tôi chưa thấy người con
gái nào tinh quái, ranh mãnh đến thế...
Cả một bọn đàn ông trai trắng, mà nó
coi như một đứa trẻ con...

Rồi làm như quên các việc khò chịu vtra
rồi, Phong giơ tay xem đồng hồ :

— Ba giờ kém hai mươi. Thôi bây giờ
về thì vừa... Không còn việc gì hết.

Bình kinh ngạc :

— Thế nào ? Vè à ?

— Về chứ còn ở đây làm gì nữa : «Con
chim xanh bay về tổ rồi ».

— Thế nghĩa là thế nào ?

Phong đúng đinh nói :

— Thế, nghĩa là thế.

— Ki, lúc này không phải lúc nói rõ :

Thế còn bọn hung thủ ?

— Bọn hung thủ ? Thị chúng nó bị bắt
cả rồi chứ sao. Bị ông Letout bắt ở nhà
cô Loan, phải không ?

— Phải rồi, nhưng...

— Nhưng, nếu tôi không lầm, thì
chúng... không còn mống nào ở đó hết.

Văn Bình sững sốt :

— Hử ? Cái gì ? Anh nói cái gì ?

— Tôi nói câu tôi vừa nói.

— Ô, thế ra Mai Hương gạt chúng mình
ở đây để đánh tháo cho bọn kia rồi sao ?

Phong bật cười :

— Không.

— Thế sao... anh bảo không còn ai ở
nhà cô Loan nữa.

— Thế nghĩa là ông Letout dẫn chúng
về sở mật thám rồi chứ gì ?

Bình trách :

— Thế mà anh cứ nói đùa mãi...

Phong nghiêm mặt lại một cách khôi hài:

— Không, tôi không ưa nói đùa đến

thế đâu... Vả lại...

Phong lại bật cười rồi hỏi sang truyện
khác :

— À này, lúc nay tôi nói đúng chứ ?

— Đúng cái gì ?

— Mai Hương chỉ để lại đôi giày của cô ?

— Ủ.

— Mà, trong đôi giày còn có mảnh giấy
nào gửi riêng cho tôi không ?

— Không, không ai đề ý.

— Thủ tim xem, đôi giày đâu ? Có đem
xuống không ?

— Có.

Biên đưa đôi giày cao gót ra. Văn Bình
đưa ngón tay vào thì quả nhiên có một
mảnh danh thiếp giắt trong đó. Trên danh
thiếp, Bình đọc thấy mấy hàng chữ in
lối mới :

HENRIETTE MAI-HUONG

144, Duvalier Hanoi

Phong vẫn giữ vẻ khôi hài lúc này, bảo:

Anh vẫn không đáp.

— Kia, sao đi đâu anh không bảo ? Mà
sao lại cho chạy nhanh thế ?

Phong không thèm nghe chi hết, cứ
mỗi lúc một mở thêm tốc lực, mắt đăm
đăm như đê tâm trí tận đâu đâu.

Sau cùng, anh hâm xe, quay đầu hỏi
Bình một câu rất kỳ quái :

— Anh có thể đi chơi ô tô với tôi từ giờ
đến sáng mai không ?

Bình há mồm ra không hiểu Phong định
nói gì.

— Thế nào, anh có đi được không ?
Nếu không để tôi đi một mình vậy.

— Nhưng đi đâu mới được chứ ?

— Đi chơi mà.

— Đi chơi ?

— Ủ, chỉ đi chơi thôi. Nếu không, anh
xuống.

— Tôi thực không hiểu sao cứ chỉ củ

kết liều rồi... Hay anh muốn cho tôi
được thưởng mè-day ? Cám ơn. Tôi xin
nhường chiến công và mè-day cho ông
chánh mật thám...

Binh thấy Phong cứ nói vẫn vơ vắn
cũng đâm gắt :

— Anh thực không đứng đắn tí nào cả.

— Sao vậy ?

— Một vụ án mang nghiêm trọng đến
như thế mà anh là người hoạt động nhất
trong cuộc săn bắt chúng, bao nhiêu việc
bi mật anh khám phá ra được...

Phong vội ngắt :

— Ủ, thế rồi sao nữa ? Ủ ! Văn Bình !
Văn Bình ! Những việc đó bây giờ không
quan hệ gì lắm. Tôi tưởng nên xếp một
noi dã, rồi tôi dẫn anh về nhà báo, thúc
mọi người làm việc để mai báo kịp ra
sớm, còn tôi...

Phong ngửa mặt nhìn trời :

— Còn tôi... tôi đi chơi... đi tìm gấp nhiều
việc quan trọng gấp năm gấp mười thế, mà
bi mật cũng gấp năm gấp mười vụ án mang
bi mật... Tôi đi... đi... tìm... có Mai
Huong !

Lúc đó, Văn Bình ehoet hiểu ra rằng
giọng nói của Lê Phong tuy bốn cợt,
nhưng có ẩn một vẻ chân thật ở trong.
Binh biết rằng anh mới tìm ra một điều
khác thường, anh mới thấy «một tia
sáng» khác thường vẹt qua trí anh, nên
mới có những cử chỉ ấy.

Văn Bình để cho Phong đưa đến tòa
báo Thời Thế rồi xuống cùng với người
phóng viên phu.

Phong chỉ dặn qua mấy câu :

— Bài tường thuật các anh viết. Còn
bài điều tra thì tôi viết rồi. Ông ngăn kéo
ấy. Đến mai ông Letout có cho người hỏi,
về gì thêm thì bảo tôi đi vắng, ông cứ
mua báo Thời Thế mà đọc... Bây giờ ở thi..
chào các anh.

— Thế còn Mai-Huong ?

— Mai-Huong là một con chim xanh,
là một sự bí mật thứ hai là một người
tôi đi tìm bây giờ đây. Nhưng về Mai
Huong, các anh không cần nói đến. Vội.

Nói rồi, Phong mở máy cho xe chạy liền.
(Còn nữa) Thế-Lữ

Sách mới

Những áng thơ hay

do ông Nhuệ Thủy sưu tập, 0\$30

Khói lam chiều

của ông Lưu Trọng Lư

Nhà xuất bản Phương Đông ấn hành, 0\$20

Chanson par Elle

của ông Nguyễn Văn Yêm, 0\$20

PHONG HOA

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ

80 Avenue Grand Bouddha Hanoi

Tel. n° 874

GIÁ BÁO

Sáu tháng Một năm

Trong nước . . . 1\$60 3\$00

Ngoại quốc . . . 3.50 6.50

MỖI SỐ : 7 XU

Mua báo kể từ 1 và 15 và phải trả tiền

trước. Ngàn phiếu xin gửi về: ông Nguyễn

tường Tam, 80 Avenue Grand Bouddha Hanoi

nước hoa nguyên chất

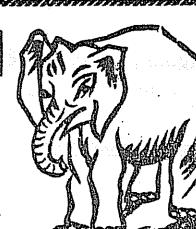
HIỆU CON VOI

1 lọ, 3 gr. 0\$20, 1 tá 1\$60,
1 lọ, 6 gr. 0.30, 1 tá 2.50,
1 lọ, 20 gr. 0.70, 1 tá 6.00,
1/2 kilo 8\$30, 1 kilo. 16\$00

PHUC - LOI

I, PAUL DOUMER, HAIPHONG

Hanoi MM. Tchi-Long 43, Rue des Paniers
Namdinh Thiên-Thành Phố Khách
Vinh Quán-hưng-Long Rue Sarrau
Hué Phúc-Thịnh 7 Rue Gia-Long
Tourane Lê-thừa-An hiệu Quảng-hưng-Long
Saigon Phạm-hạ-Huylene 36, Rue Sabourain

VIỆC PHÁP - LUẬT

nha cố-vấn pháp-luật chuyên môn
có bằng Luật khoa cử nhân nay ở :

số 83 phố Quan Thánh, Hanoi
(AVENUE GRAND BOUDDHA)

Việc kiện cáo, đơn từ, hợp
đồng, văn tự, chia của V. V...

Giờ tiếp khách { Buổi chiều: từ 5 đến 7 giờ
Buổi tối: từ 8 đến 9 giờ

CHỮA MẮT

y-si LE TOAN

CHUYÊN MÔN CHỮA MẮT

chữa đau mắt hột, mồ, cắt, éch đơn
mua kính

Phòng khám bệnh: 48 Rue Richaud, Hanoi - Tel. 586

TRỌNG NHÀ THƯƠNG

TRUYỀN NGĀN CỦA KHAI HUNG

HHONG thả, rồi rạc, buồn tẻ
roi vào trong mưa phùn u-
ám hai tiếng «Bing-boong!»
Roi theo những giọt nước
đọng trên cành bàng khắng-kheo gần
trại lá.

— Năm rưỡi rồi?
— Năm rưỡi rồi!
— Hết giờ vào thăm?
— Hết giờ vào thăm.

Mấy câu hỏi và trả lời của hai
người phu, một người đương lau sàn
hiên và một người đương sỏi luống
vườn hoa, khiến Lực buông một hơi
thở dài yếu đuối, nghĩ thầm:

— Có lẽ hai tiếng chuông nhà thờ
cuối cùng trong đời ta!

Là vì Lực cảm thấy bệnh mình bắt
đầu từ sáng hôm nay đã trở nên quá
trầm trọng, cảm thấy những thớ thịt
dần dần tiêu tán như viên đường
phèn lắng lê tan trong cốc nước nóng.
Có lúc chàng đã phải cố gắng sức mới
khỏi thiêm thiếp ngất đi. Chàng biết
rằng hẽ ngất đi, hẽ nhăng sống trong
giây phút là chết, là hết đời.

— Đời!

Lực mỉm một nụ cười âm thầm,
nghĩa là cặp môi chàng chỉ sờ hơi động
đậy và hé ra một tí, cặp môi thâm tim
trên bộ mặt xám xanh, với hai gò má
đô cao và hai con mắt hết tinh thần
chôn trong hai quầng đèn sâu hoắm.

— Đời!

Lực cố nghĩ đến những sự nhỏ nhen,
khôn nãy của đời người, để khởi tiếc
sống, để khởi sợ chết.

Phải, cái chết của chàng chỉ có một
nghĩa thoát li. Cái sống của chàng chỉ
có một nghĩa đầy đọa. Đời chàng có
vui thú gì, còn có thể vui thú sao được
nữa mà chàng lưu luyến nó.

Trong mấy phút, hai, ba mươi năm
hiện ra trong ký ức chàng, tự chia ra
mấy thời kỳ rõ rệt.

Chàng nhớ nhất dăm năm sau cùng
nà chàng vẫn cố quên đi, cố sua đuôi
đi, cố xoa hẳn đi. Tựa dàn ruồi bâu
vào đĩa mật, quẳng đời ngắn ngủi ấy
vẫn ám ảnh bám chặt lấy trí nghĩ chàng
và sống lại với những mầu rực rỡ, với
những tiếng nói, câu cười, với những
tình tình vui, buồn, mừng, lo, tức,
giận: Những bức tranh hoạt động và
biến đổi như treo ở trước mắt chàng.

Chàng thấy chàng sống trong một
tòa nhà yên lặng, ở một thành phố
nhỏ yên lặng, với một người thiếu phụ
xinh đẹp mà chàng yêu, yêu nồng nàn
tha thiết, yêu dăm đùi sảy mê, mà
chàng như muốn trao cả linh hồn cho
vậy.

Người thiếu phụ ấy là con một ông
bạn già làm cùng sở. Một hôm chàng
đến chơi nhà bắt gặp đang bỗng cau
phai... Thế là chàng yêu ngay. Rồi hỏi,
rồi cưới.... Trời ơi, hạnh phúc của
người ta phải cầu kỳ tìm ở đâu xa?
Bao giờ nó cũng ở ngay trước mắt
mình, chỉ việc lưu ý đến nó, chỉ việc
muốn nó là được ngay.

Hạnh phúc dễ dãi, giản dị, Lực
hưởng một cách đầy đủ hoàn toàn mà
có lẽ còn sẽ hưởng mãi mãi, nếu một
ngày kia chàng không ngẫu nhiên bắt
được một bức thư của một người bạn
gửi cho vợ.....

Hai tiếng — nói một ý nghĩ thì đúng
hơn, — hơi làm động dậy cái cẩm đã
gắn lạnh cứng:

— Khốn nạn!

Thế rồi, sau nhiều trận cãi nhau,
chửi nhau, đánh nhau om xòm, người
dán-bà bỏ về nhà ở với cha mẹ đẻ.

Từ đó nhẫn nay, Lực không một
lần nhắc đến, không một lần hỏi đến
vợ, mà cũng không kiện đòi ly-dị. Mỗi
người ở một nơi, như không ai quen
biết ai nữa.

Từ đó nhẫn nay đã hơn ba năm.
Hơn ba năm, Lực sống tro troi, sống
với sự nhớ nhung thương tiếc. Vì Lực
vẫn còn yêu Minh. Có lẽ sự xa cách

tội, thì không những chàng tha tội,
mà chàng còn cảm ơn Minh nữa.

Nhưng biết đâu Minh lại không cũng
nghĩ xa xôi như Lực! Biết đâu Minh
không sợ bị người đời mỉa mai, chê
cười rằng đã khốn nạn có ngoại tình,
còn dám vác mặt về nhà chồng?

Lực nghĩ thầm: « Biết đâu hai người
không cùng một tâm trạng ».

Và ý nghĩ ấy làm cho chàng cảm thấy
chàng yêu Minh.

Trên cái bàn con bên cạnh giường
ngủ, một bông hoa hồng hàm tiểu cánh
tươi còn đọng giọt mưa, hé tặng chàng
một nụ cười kín đáo, âu yếm.

Buổi trưa người khán-hộ đến tiêm
thuốc cho chàng. Chàng cố hết sức lắp
bắp một câu hỏi sõi: « Hoa hồng ngoài
sân đẹp lắm? » Tức thì người khán-hộ
thương hại ngắt cho chàng một bông
và cắm vào một cái lọ không.

Lực đau đớn nghiêng đầu trên gối
để được ngắm nghía bông hoa. Bông
hoa vẫn tươi, sắc mịn và mát như cặp
má hồng cô thiếu nữ.....

Hiệu bán máy hát ở phố Hàng Bông
vừa cho chạy một điệu âm nhạc du
dương êm ái....

Và lờ mờ Lực thấy hiện ra khuôn
mặt quen quen. Khuôn mặt Minh, vợ

nhưng đau đớn quá, không sao nhúc
nhịch được mình mẩy nữa.

Ngọn đèn điện trên đình màn chiếu
thẳng xuống bông hoa hồng một luồng
ánh sáng chói lòe. Lực định thần nhìn
kỹ, thấy mây cánh hoa hơi rung
động... Một con xâu sắc xám ngoi đầu
vươn cao thân lên, rướn nhìn chung
quanh mình...

Lực kinh hoảng vì chàng nghe như
có nhung nhúc một dàn rời dương
đục phổi chàng.

Chàng kêu ú-ó mấy tiếng. Tức thì
người đầy tớ đương ngồi khóc thút
thít ở chân giường đứng phắt dậy như
có máy bật lên :

— Cậu ơi, cậu ơi, cậu tỉnh đấy à ?

Một nụ cười thoáng qua trên môi
Lực. Người đầy tớ nắm chặt lấy tay
chủ, vừa khóc vừa nói :

— Cậu đừng bỏ con... ở lại một
mình... cậu đi...

Thấy tay chủ sõi nắm lấy tay mình,
người đầy tớ hiều ngay, ghé sát tai vào
miệng Lực.

— Thế nào, Bật?

— Bầm cậu, con đã đánh giày thép
vào Nghệ-an rồi. Thế nào sáng mai
ông phán con cưng ra tối nay.

— Được.

Bật sụt sịt đưa tay lên rui mắt, rồi
nhớ đến lời dặn của người khán-hộ,
cầm cốc nước suối, lấy thia con đồ cho
chủ uống.

Giữa lúc ấy ông thấy thuốc được tin
báo có người chết, thong thả bước vào
phòng, hỏi Bật quaquit mấy câu. Rồi
ông xoa đầu người ốm mà bảo rằng :

— Cố ngủ đi nhé. Sáng mai tôi tiêm
cho một ống long não nữa thì không
việc gì hết.

Cặp mắt sắp chết đăm đăm nhìn
người cứu mệnh, tỏ sự cảm ơn.

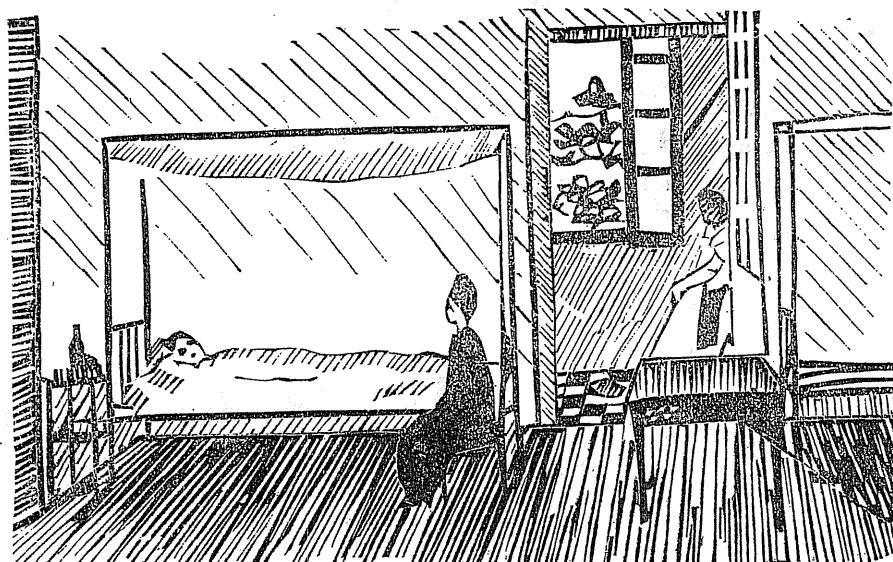
— Còn phổi yếu thì đã có thuốc A-B,
Tiêm rồi cũng khỏi.

Rít lời, ông ta mỉm cười gật đầu
chào rồi lặng lẽ bước ra hiên.

Lực vẫn thura hiều rằng mình chết.
Nhưng câu nói của thầy thuốc bỗng có
mạnh-lực thôi luồng hi vọng ấm áp
vào linh hồn giá lạnh của chàng.
Chàng cảm thấy giòng máu chảy mau
hơn ở trong các huyết quản... Và chàng
cố nuốt những thia nước suối trôi qua
cuống họng bị thương.

Nhưng nhác đê mắt tới bông hồng
với con xâu nắm vắt ngang, chàng lại
kinh sợ, đê nước suối tra cả ra cầm.

(Xem trang sau)

làm cho tình yêu của Lực càng nồng
nàn tha thiết hơn xưa.....

Đã nhiều lần Lực viết cho Minh
những bức thư rất dài để gọi Minh về,
nhưng mỗi lần viết xong thư, chàng
lại xé vụn vứt đi. Tha thứ thì vẫn đẽ.
Sự khó khăn chỉ ở cách tha thứ. Phải,
tha thứ bằng cách nào cho mình khỏi
bị mỉa mai, chê cười, cho lòng tha
thứ của mình không bị coi như tinh
hèn nhát.

Nếu Minh tự ý về nhà, ăn năn chịu

chàng... Chàng sung sướng thồn thức.
Hình ảnh kia một lúc một xa, một
phai.....

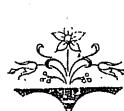
Rồi Lực ngất đi... rồi lịm đi... sau
cái nghĩ cuối cùng: « Thế là hết! »

Khi Lực sống lại thì trời đã tối hẳn.
Ở ngoài gió tung cơn rít lên, và tạt
mạnh những hạt mưa sắc vào cửa kính.
Chàng trống vùa ngủ một giấc dài.

Nghe có tiếng khóc rung-rức ở bên
giường, Lực muôn ngồi dậy xem ai,

HOTEL & CAFÉ DE LA PAIX

ENTIÈREMENT REMIS À NEUF
Changement de Propriétaire

Sa cuisine est réputée la meilleure du Tonkin.
Le Restaurant de la Paix est le rendez-vous de
la bourgeoisie annamite à qui le meilleur accueil
est toujours réservé.

Repas soignés à partir de 1\$20
Chambres R. P. Bert 1.50

Chambres dans Pavillons et Parc Splendide,
unique à Hanoï.

Charles GUILLOT, Propriétaire - Gérant

CINÉMA PALACE Từ thứ tư 29 Avril đến thứ ba 5 Mai 1936

CRIME ET CHATIMENT

Diễn theo một tác-phẩm của nhà đại văn hào nước Nga Féodor Michailovitch Dostoiewski
— Nhữug tài-tử HARRY BAUR, PIERRE BLANCHARD, MADELEINE OZERAY, LUCIENNE
LEMARCHAND và MARCELLE GENIAT sắm những vai chính.

Tuần lễ sau LILIOM

Các tài-tử CHARLES BOYER, FLORELLE, MADELEINE OZERAY, ROBERT ARNOUX,
ALCOVER và ROLAND TOUTAIN sắm những vai chính. — Một phim rất hay, diễn theo
một chuyện lùng, mồi mẻ, bài-trí rực rỡ, rực rỡ nhất là cảnh thiên-đình, Liliom là một
phim vĩ-dai đáng ghi vào lịch sử chiếu bóng...

CINÉMA TONKINOIS Từ thứ sáu 1er đến thứ ba 7 Mai 1936

J'ÉCOUTE

Một phim mới, rất vui, rất hay chưa chiếu ở Hà-thành lần nào. JOAN BLONDELL và PAT
O'BRIEN sắm vai chính.

NHÀ THUỐC LÊ-HUY-PHÁCH

Tonkin — № 149, Phố hàng Bông — Hanoi

Một nhà thuốc có danh tiếng và tín nhiệm nhất xứ Bắc. Chủ nhân Lê-huy-Phách xem mạch thái-tổ rất tinh thông, đoán được sinh tử... Thuốc Lê-huy-Phách bào chế theo khoa học. Bất cứ bệnh gì, khó khăn nguy hiểm đến đâu dùng thuốc Lê-huy-Phách đều khỏi cả.

MÓI ẨN HÀNH HAI CUỐN SÁCH

I. — Phong tình căn bệnh. — Nói rõ những bệnh phong tình, có chụp ảnh các vi trùng của những bệnh ấy.

II. — Hai bộ máy sinh dục. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tinh khí của đàn ông, có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

Thực là hai quyển sách rất cần cho Nam, Nữ giới mà chưa từng nhà thuốc nào có đủ tài liệu khảo cứu ra. Ở gần mời tại lấy, ở xa gửi 0\$03 timbre imprimé hoặc hỏi xin ở các đại lý.

Bệnh đàn bà

Huyết hư. — Da xám, mắt sâu, rúc đầu, chóng mặt, đau mỏi thân thể, buồn bã chân tay... Nhứt là các bà bản tính huyết hư hoặc sinh nở nhiều lần tồn hại chân huyết và các cô tuy có hành kinh, nhưng huyết ra rất ít mà sắc huyết tím, nhạt... đều vì khí huyết suy nhược mà làm các bệnh như vừa nói trên. Kíp dùng « Tự lai huyết » số 68, chỉ 1, 2 hộp là huyết xấu đồi được huyết tốt. Thực là phương thuốc Bồ huyết rất đích đáng. Dùng thuốc này, các bà các cô được trăm đường mẫn nguyên, thân thể khỏe mạnh, tai mặt hồng hào, gan xương mạnh mẽ. Giá 1\$00 một hộp.

KINH BẮT BIỂU

Kinh hành kinh lên tháng, khi xuống tháng, hoặc hai tháng một lần bay hai, ba lần trong một tháng mà huyết ra sắc tím nhạt... tức là kém huyết mà mắc bệnh bất điều. Dùng « Điều kinh bồ huyết » số 21, kinh được điều ngay lại bồi bổ thêm được chân huyết nữa. Giá 1\$00.

SẢN KHÍ HƯ

Bị di nọc bệnh lậu hoặc dương mai — ra chất nhầy, tiêu tiện khi trong, khi vàng, đau bụng nồi bón, huyết ra xám, đèn, có khi lâm mủ. Buồn bã chân tay, rúc đầu chóng mặt, mờ mắt, ủ tai... Dùng « Đoạn căn khí hư, ầm » số 37 (giá 1\$00) và « Tảo nhập khí hư trùng » số 38 (giá 0\$50) chỉ 3, 4 hộp là đỡ náo cung khỏi hẳn và lợi đường sinh dục về sau.

Trăm nghìn người đã tin nhờ hai thứ thuốc này mà có con nối hậu, mọi sự như ý. Có bệnh hỏi qua người đã dùng sẽ biết.

Bệnh đàn ông

Thận hư. — mờ mắt, ủ tai, vắng đầu, rụng tóc, đau lưng, tiêu tiện khi trong, khi vàng, hoặc sinh ra di tinh, mộng tinh, sụt tinh, nhiệt tinh, lãnh tinh, liệt dương...

Thuốc **Lưỡng** nghi bồ thận số 20 này bào chế rất công phu, có vị phải tắm phơi hàng tháng để lấy dương khí, có vị phải chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy thô khí.. Công hiệu của thuốc này không phải là nhỏ, các bệnh sinh ra vì Thận hư như vừa kể trên, lâu năm lâm cũng chỉ dùng 3 hộp thuốc này đã thấy hiệu nghiệm. Giá 1\$00 một hộp.

BỆNH LẬU

Mới mắc : tức buốt, ra mủ... Kinh niêm : tiêu tiện vẫn đục, có cặn, ít mủ uớt quy đầu. . dùng « Thuốc năm 1935 » số 70, nặng lầm cũng chỉ hết 8 hộp là khỏi, nhất định thế nào cũng khỏi. Giá 0\$60.

GIANG MAI

Lở bét quy đầu, phát hạch, lén soái, đau xương giật thịt, mọc mào gà, hoa khẽ, mới mắc hay đã lâu dùng thuốc số 18, nặng lầm cũng đến 3 lọ là khỏi hẳn. Giá 1\$00.

TUYẾT NỌC LẬU GIANG MAI

Tiêu tiện khi trong, khi vàng, khi đục, có vẫn nhói nhói ở đường tiêu tiện, uớt quy đầu. Bắp thịt rụt, đau mỏi thân thể, tóc rụng mờ mắt, ủ tai, đau lưng... Đó là những chứng bệnh của bệnh Lậu hoặc Giang mai chưa tuyệt nọc, phải kíp dùng « Tuyệt trùng » số 12 (giá 0\$60) và « Bồ ngũ tạng » số 22 (giá 1\$00), vi trùng bệnh sẽ tiêu tan đi hết mà các bệnh vật cũng chẳng còn.

Các nhà đại lý thuốc Lê-huy-Phách

Haiphong : Nam Tân, 100 Bonnal. Haiduong : Phú Văn, 3 Paul Doumer. Hongay : Hoàng đài Quý, 5 Rue des Théâtres. Nam-dịnh : 28 Rue des Champeaux et 225 Maréchal Foch. Thái-bình : Minh Đức, 97 Jules Piquet. Lạng Sơn : Lý xuân Quí, 10bis rue du Sel. Túyhòa : Nguyễn xuân Thiều. Quinhơn : Trần văn Thăng. Huế : Văn Hòa 29 Paul Bert. Vinh : Sinh Huy 59 Phố Ga. Saigon : 109 Rue d'Espagne. Vientiane Phan thị Lộc rue Tafforin.

Bắt lấy khăn cuộn xuống lau cổ cho chủ. Lực thì thầm :

— Vứt hoa đi.

Chàng phải nhắc lại một lần nữa Bắt mới hiểu mà rút bông hồng vứt vào bồ.

Một lát sau, trong khi Bắt loay hoay sắp sửa đỡ chủ trở mình vào phía trong, thì một người thiếu phụ khóc bù lu bù loa tiến vào trong phòng :

— Anh Lực ơi, sao thế anh? Sao lại ra nồng nỗi thế, anh?

Lực ú-ó-gọi :

— Minh!

Nhưng Minh không nghe rõ.

— Anh Lực ơi, sao lúc mới ốm, anh không báo tin cho em biết, để em đến hầu hạ, trông nom anh?... Khô em chua? Anh ốm nặng thế này mà chẳng có ai ở bên anh, săn sóc thuốc thang cho anh... Anh Lực ơi, anh có biết em là ai không? Anh có nhận được em không?

Lực sê gật.

— Anh Lực ơi, tội em to quá... anh có tha thứ cho em không?

Lần thứ hai, Lực sê gật.

— Vâng, em vẫn biết... anh tốt lắm, anh quân tử lắm... Thế nào anh cũng tha tội cho em... Từ nay em sẽ ở luôn bên mình anh... em chăm nom thuốc thang cho anh... Rồi vài hôm nữa anh khỏi, em sẽ đưa anh về nhà... Nhả, anh nhả?... Anh yêu em nhả?... Anh đừng giận em... tội nghiệp nhả?

Lực mỉm một nụ cười, — nụ cười chết trên cặp môi chỉ còn hơi động.— Minh ngừng lại vài giây, đặt bàn tay thơm tho, mát rượi lên trán chồng, rồi lại nói tiếp, giọng nói dày vẻ thành thực, âu yếm :

— Anh Lực ơi,... em Minh của anh

yêu anh, thương anh, báu anh... Em Minh của anh không thể nào sống xa anh được. Anh đừng bỏ em Minh của anh... anh đi nhá, anh Lực nhá?.. Anh để em góa bụa thì em cũng đến chết mất thôi, anh Lực à... Vắng anh thì em sống làm gì?... Ban nay em nghe thầy em bảo anh ốm nặng, điều trị ở nhà thương Bảo-hộ, mà em suýt chết ngất đi đẩy anh Lực à... Rồi em tắt tă chạy vào thăm anh... em phải nắn-nỉ van lạy mãi người ta mới cho phép em vào thăm anh đấy, anh Lực à... Sao người ta lại ác thế, anh Lực à? Sao người ta lại định ngăn cản không cho vợ thăm chồng như thế nhỉ?...

Chuồng nhà thờ lớn thông thả buông bốn tiếng « bing-boong », Rồi kế tiếp mười hai tiếng « keng » chậm chạp, rạc rời. Một con gió mạnh hé lén. Mấy chiếc lá bàng khô — có lẽ những lá cuối cùng — văng mạnh vào cửa kính.

Lực rùng mình tưởng tượng ra tiếng gỗ cửa của Thần Chết đến lôi chàng đi.

Một tiếng nắc! Linh hồn chàng rời xác thịt. Nhưng nụ cười vẫn còn lưu luyến trên cặp môi xám ngắt.

Rồi ánh sáng yếu đuối một buổi sớm mưa phún lạnh lẽo, lạnh lẽo rời qua cửa kính xuống ba người: một người chết nằm trên giường và hai người sống quỳ dưới đất.

Có ai mở hé cửa, lớn tiếng gọi:

— Minh!

Minh ngoác nhìn:

— Đì thôi, Minh!

Đó là tình nhàn của Minh đã y lời hẹn đến đón Minh.

Khái-Hưng

LE TEMPS VOUS ATTAQUE COTY VOUS DÉFEND

Pour rester
= jeune =

Pour plaisir
toujours

Son traitement de Beauté, moderne
complet, rapide, simple, efficace

10 minutes le matin.

10 minutes le soir.

AGENTS :

L. RONDON & C° LTD

18, Bd Đông Khanh, Hanoi

Lập một lớp sư-phạm để tuyển các giáo-viên

Hội đồng học chính định hết hè năm nay sẽ mở một lớp sư-phạm để tuyển các giáo-viên. Các học sinh được tuyển vào lớp sư-phạm này sẽ phải có từ bằng thành chung trở lên. Hạn học chỉ trong một năm là thi ra. Chương trình học phần nhiều là khoa sư-phạm, tâm lý học v.v.

Thì lẽ rõ ràng về cách tuyển bồ, nhà học chính sẽ tuyển bồ nay mai.

Những kỳ thi lên lớp bão di

Kể từ hè này vào, những học-sinh đã đỗ Sô-học yếu-lực và học-sinh năm thứ nhất lớp trung-dâng năm thứ nhất các trường Kiêm-bi sẽ không phải qua một kỳ thi lên lớp nữa.

Lựa chọn học trò sẽ dựa vào những kết quả về sự học trong năm vừa qua.

Thuế xe tay Hanoi sẽ tăng

Phủ Toàn-quyền đã quyết-ý cho thành-phố được tăng thuế xe tay từ 2p.50 lên 3.00. Có lẽ ấy sẽ bắt đầu thi hành từ đầu tháng Mai sắp tới.

Cuộc hội-kiến các bộ Tham-mưu quân-sư

Lon ires 18.4.— Một tờ thô g tư công bố sau khi hội kiến các bộ Tham-mưu quân-sư bế mạc nói rằng cuộc hội-kiến ấy đã diễn trong một bầu không khí rất thân mật và trong phạm vi mà các chính-phủ Anh, Pháp, Bỉ đã định trước.

Nước Đức dự bị chiến tranh

Có tin nói rằng ở miền cương giới Hòa-lan, Bỉ và Pháp, nước Đức đang tìm cách làm cho vững bền thêm. Hiện đã xây các pháo đài khắp các nơi.

Lại thấy đắp thêm nhiều đường quân-bị và quyết định đặt đường xe lửa quân-bị đi từ Coblenz đến Sarrebruck.

Kinh thành Addis Abeba bị bắn

Addis Abeba 17.4.— Trái với tin trước, phi cơ Ý bay trên kinh thành không ném truyền đơn, mà lại dùng súng cối xay bắn xuống quanh hoàng cung. Một số ít người đã bị thương.

Ý không chịu hoãn binh

Genève 18.4.— Ông Paul Benour đã khẩn khoản xin ông Aloisi, đại biểu Ý, nói với chính phủ La-mã hoãn chiến ở Đông Phi, dẫu trong một thời-gian ngắn cũng được Ông Aloisi điện về La-mã, song chính phủ Ý không nghe.

Ý vẫn tiến ở Đông Phi

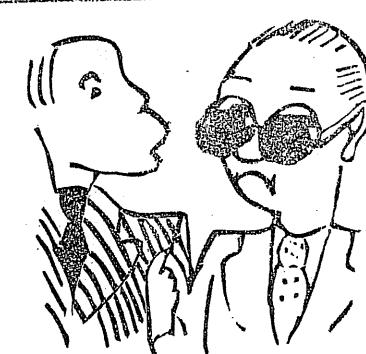
Rome 21.4.— Đại doanh của quân Ý đã rời tới Dessié và đóng ở đó.

Có tin chắc chắn rằng quân Ý đã thắng một trận về phía Ogaden và tiến được 100 cây số.

Hoàng hậu Á đã rời Addis-Abeba đi nơi khác.

Theo tin ở Djibouti thì chính phủ Á đã rời đi nơi khác, hoàng hậu đã chạy ra Amba ở phía tây tỉnh Addis rồi sẽ tìm lối đi với Hoàng đế. Trong tỉnh chỉ còn ít cảnh binh.

Các phạm nhân được tha. Ngân hàng của Á báo cáo đóng cửa. Tiền và quý vật ở các nhà băng hay nhà thờ đều đem chôn cất.

— Kia sao anh lại đeo hai kính.

— À, tôi vừa cận thị, vừa đau mắt.

Chuyên Ta, chuyên Tàu

Hai Bà đánh giặc giá 1 xu, là chuyện hai Bà họ Trung đánh Tàu, Nguyễn-Tử-Siêu soạn rất hay, lại có hình vẽ đẹp, 16 trang lớn, vài ngày ra một cuộn.

Lịch-sử Vợ Ba Đề-Thám muu-trí rồi rang vô cùng, Thám nhở có người vợ này mà nổi tiếng « Kiệt-hiệt » đã trọn bộ, giấy 96 trang, giá 0\$10.

24 người anh-hùng cứu quốc dày 544 trang lớn, bìa đẹp, giá 1\$20.

Tục 24 người anh hùng cứu quốc dày 160 trang lớn, giá 0\$40.

Tiền Hán diễn nghĩa chuyện Bá-Công, Hạng-Vũ hay vô cùng, dày 65 trang lớn, bìa đẹp, giá 1\$30.

Đông-Chu Liệt-Quốc diễn nghĩa hay hơn Tam-quốc dày linh 2000 trang, giá 1\$50.

Mua buôn, mua lẻ thơ, mandat để cho nhà xuất-bản:

Nhà in Nhật-Nam 102 hàng Gai Hanoi

(Có gởi Contre remboursement cho người mua chịu).

TRÙ TUYỆT BÌNH SIÊNG

thuốc SIÊNG Hiệu NHÀNH-MÃI
Ai dùng thuốc này không hết bình của một tối thường người, và dám làm giấy cam-doan cho mỗi vị dùng thuốc HAY VÔ SONG GIÁ 0\$30

Bệnh siêng uống thuốc này vào thi hết tiền (ky-thai). Quí vị mua phải chứng bình siêng. Dầu đau lâu, dầu nặng thế nào, dùng đến thuốc này trừ tuyệt bệnh, hiệu nghiệm như thần. Chứng siêng sinh ra bởi cảm lạnh trong lỗ phổi, phổi không thông hơi thở khó khăn. Dầu lạnh càng nhiều, bit lỗ phổi, thì hơi thở càng khó khăn mệt nhọc, người bình thường khó chịu vô cùng. Người yếu sức gặp lúc cảm nhiễm phổi bị nghẹt, thở không kịp phải chết đuối. Vậy khi siêng bắt luận đau lâu hoặc mới phát dầu nặng nhẹ thế nào, dùng đến thuốc này hiệu nghiệm như thần, uống vào, dầu hạ, hết siêng tức thời. Khắp nơi có bán, nơi chỗ đại-ý NHÀNH-MÃI. Mua sỉ do nơi nhà thuốc NHÀNH-MÃI 208 Paul Blanchy boite postale N° 63 SAIGON.

Giá mỗi ve 0\$30

Hanoi : do nơi Nguyễn-văn-Đức 11 rue des Caisses

Huế : Viễn-Đệ, 11, quai de la Susse

Pnompenh : Huynh-Trí 15, rue Olier

Vientiane : Lê-xuân-Mai Âu-Ba

Vinh : Vĩnh-hung-Tường 77, rue Sarraut.

THẬP LẤP KIM ĐÂN

TRỊ BAU DA DÀY — PHÒNG TÍCH
Ăn không tiêu, Dày da bụng, Dày hơi,
Hay ợ Q'chua, Sỏi bụng, Đau bụng, Đau ưng. Tức ngực... — nhẹ 2, 3 ve, nặng g
4, 5 ve LÀ KHỎI HẦM, — mỗi ve to 0\$35

BẢO HÒA DƯỢC PHÒNG

32 RUE DU PONT EN BOIS
(phố cầu gỗ) HANOI

Đại-ý : Haiphong MAI-LĨNH 60, 62
Paul Doumer — Vinh SINH-HUY 59
Maréchal Foch — Hué KIM - SANH
Dược-Cục, My-loi, Cau Hai, gare (Hué)
Hadong MINH-HƯNG 64 R. Ng. hữu Độ

**FUNDATION JUB
OU NE FUMEZ PAS**

Le paquet vert 0\$06

TÌM THẤY CỦA

Người ta sống ở đời không gì sung-sướng bằng được khỏe mạnh luôn, người đang có bệnh, hoặc thân thể yếu đuối, được thuốc hay, khỏi bệnh, thấy khỏe mạnh, tức cũng như là đã mất của mà lại tìm thấy, sự sung sướng kinh sao cho xiết; tiền của để tim, thuốc hay khó kiếm, dùng thuốc không phải đương, không những là không khỏi bệnh mà lại còn hại cho thân thể nữa. Bởi vậy, bản hiệu chế ra thứ rượu « Cấp-Ké Hồ-Cốt » là một thứ rượu thuốc của bảm hiệu đã từng nghiên cứu trong hơn 20 năm chuyên dùng cao hồ-cốt, cấp-ké, xương bìm-bip, sâm-nhung, kỳ-quế thượng hảo hạng chế ra, bất kỳ nam, phụ, lão, ấu, ai đã dùng qua, cũng công nhận rằng thứ rượu này rất là kinh nghiệm. Nhà Đoan đã khám nghiệm thứ rượu này đúng vệ sinh, ngày 1 Mars 1935 đã cho phép bản hiệu chế tạo ra đề bán. Thứ rượu « Cấp-Ké Hồ-Cốt » này chuyên trị các bệnh: Đàn ông, đàn bà, trúng phong, méo móm, bẩn thỉu bất toại, đau lưng, đau xương, đau bụng, đau bụng kinh niêm, đau ticc, đau xuyên ra sau lưng, sau vai phong té, thử thấp. Đàn ông: liệt dương, phat thận, tinh khí, bất cờ. Đàn bà sần mòn Đàn bà, con gái: Kinh nguyệt bất điều khi hú, huyết hú, sinh ra xanh xao gầy yếu, gần đến ngày kinh hay đau bụng, chóng mặt: dùng thứ rượu này thì được béo tốt khỏe mạnh. đàn ông thi tráng dương cường khí, đàn bà thi kinh điều, điều, huyết tốt, thai sinh gai, đàn bà mới đẻ uống một chai, thi lỗi máu xấu sinh máu tốt, trông thấy đỡ dangay thật rất là thần hiệu, các quý khách ai có dùng qua moi biết, bản hiệu không dám nói sai.

Giá bán mỗi chai lớn 01.80 là \$1.80 — Chai nhỏ

01.40 là 1\$00 — Chai nhỏ 01.20 là 0\$50.

Sáng một chén, tối một chén, kiêng nước độ 2 giờ sẽ uống và kiêng cùi cải, rau cải.

QUẢNG-ĐÔNG-TỈNH
BẢO-DA-HOAN kính-cáo

TIỆM CHÍNH: Bảo-Da-Hoan, Quảng-Đông tỉnh.

TỔNG-ĐẠI-LÝ: Bảo-Tâm-Chai, 13 phố Chính Đáp-cầu, (13 rue principale). CÁC CHI-ĐIỂM: Bảo Nhuận Than, số nhà 5 phố hàng Đường Hanoi. Haiphong: Lâm Sâm Kỳ nhà số 1 phố hàng Cháo (1 rue Formose). Mỹ Chân Tường, nhà số 88 phố hàng Cát (88 rue Maréchal Pétain). Khang An, nhà số 50 phố Tám gian (50 avenue de Beigique). NAMDINH: Hạnh Mậu nhà số 215 phố Khách (215 rue Maréchal Foch) Son-tay: Ích Sinh Đường, phố Cửa Tả. Bacninh: Gia Hưng Đường, ngõ rạp hát phố Tiên an. Hoàng hoa y viện, nhà số 200 phố Tiên an. Đầu Hoa y quán nhà số 67 phố Ninh xá. Thaibinh: Madame Phán Lung, nô 9 Phố Nguyên duy-Hán Phulang-thuong: Vĩnh Đồng Thái. Thainguyen: Vĩnh Hòa, phố Chợ.

Bản hiệu lại mới mua được 9 bộ xương hổ, 2 bộ xương son-dương, 1 bộ xương gấu, nấu thành hơn 600 lạng cao, bán tại lồng Đại-lý của bản hiệu tại phố Chính Đáp-cầu, số nhà 1., giá bán mỗi lạng là 4\$00. Xin mời các quý khách chiêu cổ mua giúp cho, bản hiệu xin cam đoan rằng cao thật, nếu các quý khách dùng không được công hiện gửi trả lại, bản hiệu xin trả lại tiền.

BAO-DA-HOAN CHỦ-NHÂN KINH-CÁO

ĐỘC GIẢ HÃY COI CHỪNG

NHỮNG THÚ THUỐC NHÀM TRI BỊNH PHONG-TỈNH NÓI TRÊN TRỜI DƯỚI ĐẤT MÀ KHÔNG CÔNG HIỆU GÌ HẾT.

Vậy ai đã lỡ dùng rồi mà chưa chắc là rút tuyệt nọc Nghĩa là trước kia đã có đau bình phong tinh, như: Lậu, Tiêm-la, Cốt-khi, Hột-xoài, Giang-mai... v.v. dùng đủ thứ thuốc đến nay chưa chắc là rút tuyệt nọc, trong mình còn nhức mỏi, tiêu tiện bón uất, nếu đê lâu sanh ra tê bại và nhiều chứng bệnh rất ghê gớm, mau dùng thuốc

Suru - độc bá - úng hoàn

hiệu ÔNG TIỀN trong ít ngày sẽ thấy trong mình được nhẹ nhàng nước tiểu có giày cỏ nhọ, hoặc đặc như nước gạo... đó là nọc độc hắc còn ẩn trong mình bị thuốc tống lôi ra, phải ráng dùng cho thường sẽ hết rút.

Bịnh đàm bà

Có nhiều người bị gốc độc bịnh phong-tinh của đàn ông sang qua, nay đau mai mạnh huyết trắng ra đầm đìa, lộn mủ lộn máu, hồi tanh khó chịu, lầm tưởng là đau Tử-cung là Bạch-dái, dùng thuốc hết tiền mà bịnh vẫn còn mang đến nỗi phải thiệt mạng, vậy phải dùng thuốc

Suru - độc bá - úng hoàn

hiệu ÔNG TIỀN mới hết được.

Bịnh con nít

Bị gốc độc của cha mẹ di truyền, may còn sống sót được mình mẩy ghê chốc, u nhọt lở lói cùng mình mau dùng thuốc SUU-ĐỘC BÁ-ÚNG HOÀN hiệu ÔNG TIỀN hết súc cộng hiệu. Chúng tôi dám nói quả quyết và làm cam đoan ngoài thuốc SUU-ĐỘC BÁ-ÚNG HOÀN hiệu ÔNG TIỀN ra chưa chắc có thứ thuốc nào trị được tận gốc, tuyệt nọc các chứng bịnh phong-tinh.

ÔNG TIỀN DƯ'O'C PHÒNG

ĐẠI CỤC 68 RUE DU PAPIER — TÉL. 188, HANOI

SUCURSALES :

HANOI a) 38 Phố Hué — b) 57 Hàng Lọng — HAIPHONG 79 P. Doumer — BẮC-NINH Rue Tiên An — HÀ-ĐÔNG 19 Hà Văn — BẮC-GIANG Avenue de la Gare DÁP-CẦU Rue principale — NAMDINH 77 Maréchal Foch — YÊN-BÁY Avenue de la Gare

VIÊN-ĐÔNG TÔN TÍCH HỘI

SEQUANAISE

thành Ba-le lập nên Công-ty vô danh hòn vốn 4.000.000 phat-lạng, một phần tư đã góp rồi

Công-ty hành động theo chỉ-dụ ngày 12 tháng tư năm 1916

Đảng-ba Hanoi số 419

Món tiền lưu-trữ (Tỉnh 440.586\$57

để Hội hoàn vốn lại cho người đã góp).

GIÚP NHỮNG NGƯỜI ĐỀ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở HANOI 32, Phố Paul-Bert. — Giấy nới số 892

Sở Quản-ly ở SAIGON 68, đường Charnier. — Giấy nới số 1099

Bảng xổ số hoàn tiền về tháng Mars 1936

Mở vào ngày thứ hai 30 MARS 1936 hời chín giờ sáng tại sở Quản-ly ở số 68 đường Charnier, Saigon, do ông SOUBRIER Đại-lý số máy Sợi Bắc-Kỳ, bà CORDIER và bà RIGAUD dự-tạ

Những số trúng	Danh sách các người trúng số	Số tiền hoàn lại
Lần mở thứ nhất: hoàn vốn bộ phận		
Những số đã quay ở bánh xe ra: 958-5.608		
Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn		
Những số đã quay ở bánh xe ra: 2707-816-804-2556-1.962 1959-995-2717-2.082-2.635-641-1.644-2.842-1.909-1.138-1.737		
2.707 Bà VU-THI-THUOC, buôn bán ở phố hàng Đậu, Hanoi.	1.000\$00	
6.804/2 Bà NGUYEN-THI-HIEU, bán Thịt bò ở phố Thị Chung, Bạc-ninh	200.00	
1/4 M. TRUONG-THANH-HUNG, Sadec	200.00	
16.959 M. TRAN-VAN-CANH, Phu-ký ở Tòa-án, Saigon.	200.00	
18.995 M. NGUYEN-HUU-BINH, tài-xế ở Liên-thanh et Cie, phố cửa Bạc, Hanoi	200.00	
23.717 Bà PHAM-DUC-DAU, ở Phú-Liễn, Kiên-an.	200.00	
26.082 M. LORIHOLARY, dồn-diền ở Pleiku (Laos) (P.U.)	298.00	
30.641 M. NGO-DINH-TUC, buôn-bán Quang-Yen	200.00	
38.842 Bà HONG-THI-LOC, 40 phố Tông-Đốc Phượng, Cho-Lon.	200.00	
43.138 M. Jean FAUVEL, 12-bis Amiral Beaumont Haiphong	200.00	
46.727 Phiếu này chưa phát hành.		
Lần mở thứ ba: khởi phải đóng tiền tháng		
Những người có tên sau này trúng số được linh phiếu miễn trừ, trị giá kê ở cột thứ nhất, có thể bán lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ hai	Cột thứ nhất	Cột thứ hai
5.369/B M. NGUYEN-VAN-MEO, giáo-học trường Pétrus-Ký Saigon	500\$00	278.50
6.826 M. Eugène Le BRIS Thanh-tran nhà Học-chánh Hué (P.U.)	1000.00	1.440.00
17.245 M. NGUYEN-DUY-LANG, Sở Lục-lộ Thái-Nguyễn.	200.00	108.60
23.737 M. LE-PHAN, linh-lệ Thủ-Anh-son Đò-luong, Vinh.	200.00	107.20
35.119 Père THIEN, huu-tri, Thủ-Anh-son Đò-luong, Vinh	200.00	104.40
38.094 M. Georges LARTIGUE, nhà Thương-chính, Haiphong		
43.963 M. NGUYEN-BA, sở Thương-chinh, Tourane.	200.00	102.80
46.770 Phiếu này chưa phát hành.	200.00	100.40

Những kỳ số sau định vào ngày 29 Avril 1936, hời 9 giờ sáng tại sở Tổng-cục ở số 32 phố Tràng-Tiền Hanoi

Hội đồng-kinh-tế Quốc-tịch-đại-điều-đoàn báo xác-chắn

Imprimerie Tân-Dân, Hanoi

IDEO

Về phần nhà Máy thời có đủ các khí-cụ để in hâu ngài các thứ giày má, sổ sách về buôn bán, hoặc in việc tư. Xin ngài đèn thương lượng cùng chúng tôi.

Về phần nhà bán Sách thời sẵn lòng để ngài biết những sách mới xát-bán. Xin ngài cứ hỏi bán kẽ các sách mới.

Về phần nhà bán Giấy-Bút thời có đủ các thứ cần dùng về bàn giấy, kè ra nhiêu nhất ở xứ Đông-Pháp; hơn ba nghìn thứ, hàng tôt, giá phái chặng.

VIÊN-ĐÔNG-ÂN-DƯƠNG

Bán đủ các thứ sách vở giấy bút.

HAIPHONG — 28, Rue Paul-Bert — HANOI

Le Gérant: Nguyễn-tường-Tam